O povestire din s
TRIDENT DECEP

Rick Campbell

jocul puterii

versiunea în limba română

UNCRIS

RICK CAMPBELL este un Navy *Commander* cu o carieră de peste 20 de ani pe submarine.

În ultima sa misiune, a fost unul dintre cei doi oameni de a căror permisiune era nevoie ca să fie lansate rachetele cu încărcătură nucleară din dotarea submarinului.

NOTA AUTORULUI

Unele dintre scenele de pe submarin nu sunt redate cu 100% acurateţe, ca să nu fie neinteligibile pentru cititorul obişnuit. Pentru a nu ne împiedica în acronime, detalii tehnice, şi în întreg jargonul Navy, am simplificat dialogul şi descrierea operaţiunilor de la bord şi a sistemelor de armament.

NOTA TRADUCĂTORULUI

Avem un autor militar profesionist cu o întreagă carieră pe submarine. Deci stăpâneşte perfect limbajul militar/tehnic american aferent.

Avem în textul nuvelei şi un submarin rusesc. Autorul american foloseşte limbajul echivalent american – ex: în Marina Rusă, evident, nu se foloseşte termenul '*sir*'.

M**arina Militară Română** nu deţine submarine. Deci lipseşte întregul limbaj echivalent/românesc de specialitate tehnic/cazon/argotic specific acestei ARME.

Traducătorul este nevoit să improvizeze un limbaj tehnic/militar împrumutând termeni româneşti specifici navelor de suprafaţă şi preluând *ad litteram* terminologia americană din textul original şi de pe internet. Din păcate, terminologia rusă nu îmi este accesibilă – poate că este disponibilă pe net dar nu cunosc limba rusă.

CAPITOLUL 1

Moscova, Rusia

Preşedintele rus Iuri Kalinin a intrat în sala de conferinţe din Kremlin, alăturându-se consilierilor săi civili şi militari. Când a intrat, toţi s-au ridicat în picioare, apoi s-au reaşezat după ce acesta şi-a ocupat locul din capul mesei. Kalinin a simţit tensiunea din încăpere în timp ce se pregătea să treacă în revistă urmările invaziei lor în Ucraina şi Lituania. Americanii au neutralizat încercările Rusiei de a-i împiedica să intervină şi, în timpul evenimentelor, au administrat o înfrângere usturătoare Marinei Ruse. Coloane negre de fum se mai ridicau încă din navele combatante ruse – cele norocoase, care nu au fost scufundate – şi în urmă cu câteva ceasuri, Kalinin a fost forţat să ordone retragerea tuturor militarilor ruşi din cele două ţări europene.

Evaluarea statusului militar al Rusiei, împreună cu controlul asupra potenţialelor pagube suferite pe frontul politic, erau subiectele principale ale acestei întruniri matinale. Kalinin discuta cu ministrul de externe Lavrov, care raporta pe scurt, concentrându-se asupra eforturilor de a repara relaţiile diplomatice cu Ucraina, Lituania şi

Statele Unite, ca şi cu întreaga alianţă NATO. Prevenirea aplicării de noi sancţiuni economice, peste cele deja existente după anexarea Crimeei de către Rusia, erau prioritare în agenda sa. Dar, când subiectul a deviat către statusul militar al Rusiei, tonul a luat o notă substanţial diferită.

Generalul Andropov, consilierul militar principal al lui Kalinin, s-a adresat Preşedintelui rus.

— Nu putem lăsa lucrurile aşa. America ne-a umilit. Până la sfârşitul acestei zile, imagini cu navele de război ruseşti în flăcări şi aflate în derivă vor fi transmise de toate reţelele ruseşti de televiziune – încrederea publicului în armata noastră – şi în administraţia dvs – va fi serios afectată.

Andropov nu trebuia să explice. Kalinin se pregătea pentru realegerea de anul viitor, având ca şi contracandidat pe un protejat al lui Vladimir Putin care acum era în fruntea sondajelor. Când ţara va afla de dezastrul militar, acesta va avea un procent şi mai mare. Vor fi necesare măsuri drastice pentru schimbarea opiniei publice şi restabilirea respectului mondial pentru puterea militară a Rusiei.

Kalinin asculta foarte atent, în timp ce Andropov a continuat:

— În ciuda pierderilor suferite de navele combatante de suprafaţă, flota noastră de submarine rămâne o forţă viabilă. Încă mai avem 35 de submarine de atac, diesel şi cu propulsie nucleară, în timp ce America are doar 18 submarine rapide, de atac, rămase după războiul lor cu China plus pierderile provocate de noi. Adiţional, vom avea în curând un avantaj de nedepăşit asupra oponentului american. *Kazan* va ieşi pe mare mâine pentru faza următoare de testare. Dacă testul este încununat de succes, submarinele noastre vor fi invincibile. Navy americană va ajunge la mila noastră, ceea ce va deschide o uşă către numeroase posibilităţi.

— Totuşi – a adăugat Andropov – testul ce trebuie făcut este neobişnuit şi presupune riscuri notabile. Înainte ca Navy să-l execute, avem nevoie de aprobarea dvs.

Împinse un dosar peste masă, către Kalinin.

Preşedintele rus a citit cu atenţie directiva, analizând cu grijă planul şi ramificaţiile sale. După un lung moment, a semnat. Apoi l-a privit pe Andropov.

— Executaţi testul.

CAPITOLUL 2

Marea Barents

La zece mile nord de Insula Kildin, din largul Peninsulei Kola a Rusiei. USS *Pittsburgh* naviga către vest la adâncime periscopică. *Lieutenant* Mike Williams, la datorie ca ofiţer de cart, a rotit încet periscopul de la babord, cu ochiul drept pe ocular. Când optica periscopului a ajuns spre sud, Williams a început să mărească puterea sistemului pentru a face o scanare detaliată a Golfului Kola – punctul de ieşire pentru navele de război ruseşti staţionate în port de-a lungul ţărmurilor Fiordului Murmansk.

S-a fixat pe intrarea în fiord şi a mărit la maxim magnificaţia periscopului.

Nimic.

Williams a micşorat-o din nou, continuând rotirea în sensul acelor de ceasornic. Peste 30 minute, va fi înlocuit de următorul ofiţer de cart, care va avea plăcerea să se mişte în cercuri următoarele 6 ore. Deşi a continuat supravegherea până la sfârşitul cartului, a fost dezamăgit.

Sperase să fie cel care descoperă cel mai nou submarin nuclear sovietic de atac, K-561 *Kazan*, intrând în Marea Barents.

De dimineaţă, un mesaj de la Informaţii le-a adus la cunoştinţă că e foarte probabil ca subul *Kazan* să iasă astăzi în larg. Sateliţii de recunoaştere au monitorizat echipajul lui *Kazan* încărcând provizii şi torpile. Cablurile electrice de la ţărm au fost decuplate; reactorul submarinului a fost adus on-line, pregătind să scoată nava în larg. COMSUBLANT[1] voia să ştie unde era trimis *Kazan*, iar USS *Pittsburgh* a primit misiunea să afle.

Ordinul operaţional al lui *Pittsburgh* era concis: să ţină urma lui *Kazan* după ce iese din Golful Kola şi să-l urmărească până ce iese din Marea Barents. Erau puţine opţiuni despre direcţia în care putea naviga *Kazan*: spre vest către trecătoarea GIUK[2] din Oceanul Atlantic pentru că acolo se aflau principalii adversari, spre sud pentru o detaşare în Marea Mediterană, spre nord pe sub banchiza polară pentru a intra în componenţa Flotei din Pacific a Rusiei, sau într-o zonă operaţională locală pentru antrenamente. Pentru Williams nu conta direcţia, atât

---

[1] Commander, Submarine Force Atlantic (COMSUBLANT) – Comandamentul Flotei de Submarine din Atlantic.

[2] GIUK – zonă din Atlanticul de Nord, delimitată de trei mase terestre: **G**roenlanda, **I**slanda, **U**nited **K**ingdom. Acronimul este folosit doar de militari.

timp cât avea ceva de urmărit. Se aflau în acest punct de staţionarede două săptămâni şi până în prezent nu a apărut nimic.

Gândurile lui Williams au fost întrerupte de raportul *Sonar Supervisor*ului venit din difuzorul din *Conn*[3].

— *Conn*, *Sonar*. Avem un contact detectat de dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra* 2-1, direcţii ambigue 2-1-0 şi 0-3-0. În analiză.

Dispozitivul-remorcă al lui *Pittsburgh* era o resursă valoroasă, care detecta contacte aflate la o distanţă mai mare decât o puteau face ceilalţi senzori acustici de la bordul submarinului. Totuşi, dispozitivul fiind un asamblu de hidrofoane conectate în linie dreaptă, nu putea determina din ce parte venea sunetul, rezultând două posibile direcţii ale contactului – câte una de fiecare parte a dispozitivului-remorcă.

Williams a confirmat raportul *Sonar*ului şi a rotit periscopul pe direcţia 0-3-0, comutând pe magnificaţie maximă. Acolo nu erau contacte. A rotit spre sud. În timp ce examina Golful Kola, a depistat un punct mic la orizont. I-a apelat pe cei de la *Electronic Support Measures*.

---

[3] conn – postul comandantului submarinului.

— ESM, *Conn*. Raportează toate contactele radar aflate la sud.

— *Conn*, ESM. Nu avem nici un contact la sud.

Williams a selectat pe panoul de comandă al sistemului 27-MC canalul către cabina căpitanului, apoi, cu ochii pe periscop, a luat microfonul din suport.

— *Captain*, Ofiţerul de cart.

După câteva secunde, John Buglione a răspuns:

— *Captain*.

— *Captain*, Ofiţerul de cart. Avem vizual un nou contact de suprafaţă şi detectat de dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra* 2-1, direcţia 2-1-0, clasificare necunoscută. Contactul iese din Golful Kola fără semnătură radar.

— Foarte bine, a replicat John Buglione. Vin imediat.

# # #

Un moment mai târziu, Buglione a intrat în Compartimentul de Control, sosirea fiindu-i anunţată de *Quatermaster*.

— *Captain* în *Conn*.

A păşit pe *Conn* – o platformă înaltă de 30 cm care înconjura cele două periscoape – şi s-a oprit în spatele *Lieutenant*ului Williams.

— Lasă-mă să arunc o privire.

Williams a rotit periscopul înapoi pe direcţia 2-1-0, apoi s-a dat la oparte. Buglione i-a luat locul, şi a ajustat repede optica periscopului la dioptriile sale. Contactul se afla încă la o distanţă prea mare pentru a putea fi clasificat vizual. Din fericire, *Sonar*ul a început să sorteze detaliile.

— *Conn*, Sonar. *Sierra* 2-1 este clasificat ca fiind un submarin cu propulsie nucleară. Analiza continuă.

Un submarin rusesc ieşea în larg, mai mult ca sigur K-561 *Kazan* – presupunea Buglione. Tehnicienii de la Sonar comparau frecvenţele contactului cu cele aflate în baza de date a *Sonar*ului pentru a-i determina Clasa şi nu a durat prea mult ca să se confirme suspiciunea lui Buglione.

— *Conn*, *Sonar*. *Sierra* 1-2 este clasificat ca fiind din Clasa *Yasen*.

Kazan era al doilea din Clasa *Yasen*, şi singurul în seviciu curent, pentru că primul submarin din această

Clasă – *Severodvinsk* – fusese scufundat sub Baza Nautilus aflată pe banchiza polară în urmă cu câteva luni.

La puţin timp după raportul *Sonar*ului, Buglione a detectat în aerul de la prova şi pupa lui Kazan jeturi de apă pulverizată. Submarinul rusesc intra în imersiune, şi-şi golea aerul din tancurile principale de balast. Buglione s-a dat înapoi, redându-i periscopul lui Williams. Apoi a ordonat:

— Vino jos la 1-5-0 picioare şi măreşte viteza la două treimi înainte. *Fire Control Tracking Party* (echipa care calculează parametrii de lansare ai torpilelor) la posturi.

# # #

Trei minute mai târziu, *Pittsburgh* se afla la 150 picioare adâncime şi naviga cu viteza de 10 noduri. Periscopul fusese coborât. *Sonar* şi *Conn* erau activate la maxim, cu supervizorii stând în spatele oamenilor de la posturile de lucru. Navigatorul submarinului, *Lieutenant* Bob Cibelli, l-a înlocuit pe Williams ca Ofiţer de Cart, iar Williams se afla acum la o consolă de la tribord, una dintre cele trei configurate să calculeze soluţii de contact – curs, viteză şi distanţă.

Buglione a anunţat:

— Aici *Captain*. Am preluat *Conn*. *Lieutenant* Cibelli deţine Puntea.

Acum, Buglione va da toate ordinele tactice, iar Cibelli urma să asigure evoluţia rutinelor navei şi să monitorizeze navigaţia, asigurându-se că *Pittsburgh* stă departe de periculoasele bancuri de nisip cu adâncime mică. Buglione a adăugat:

— Desemnez *Sierra* 2-1 ca *Master* 1. Urmăriţi *Master* 1.

După câteva clipe, Ofiţerul executiv al lui Buglione, *Lieutenant Commander* Rick Schwartz, comandantul *Fire Control Tracking Party*, a anunţat:

— Ţinta posibilă are o scădere a frecvenţei. Presupunem că schimbă direcţia.

Sonarul monitoriza tonurile emise de *Kazan* şi a observat o descreştere a frecvenţelor. Ca atunci când asculţi un tren, frecvenţa sirenei e mai înaltă când se apropie, şi scade atunci când se îndepărtează de observator. Aceasta se întâmpla datorită efectului Doppler: undele sonore se comprimă dacă sursa se apropie, sau se dilată dacă se îndepărtează. Schimbarea subtilă în frecvenţă era detectabilă de senzorii submarinului şi oferea o informaţie valoroasă.

Lieutenant Commander Schwartz s-a oprit lângă consolele ce control al luptei şi a evaluat schimbarea de frecvenţă, coroborat cu noua direcţie a lui *Kazan*.

— Confirm schimbarea direcţiei ţintei. *Master* 1 a virat către nord-vest.

Acum, când *Kazan* era în imersie, căpitanul său a schimbat cursul, sperând să se strecoare pe lângă orice submarin NATO care trăgea cu urechea prin Marea Barents. Buglione i s-a alăturat lui Williams şi a examinat relieful geografic al zonei pe displayul superior al consolei. Afişa o hartă a sudului Mării Barents, cu *Pittsburgh* în centru şi Golful Kola la sud. La nord-vest era Peninsula Rybachy. Căpitanul rus probabil că va urmări linia de coastă până ce va ajunge la ruta submarină de navigaţie alocată lui *Kazan*, ce-i va duce submarinul către destinaţie.

Pittsburgh îl va urmări îndeaproape.

— *Timona*, cârma zece grade tribord, curs drept 3-0-0.

În condiţii normale, Buglione l-ar fi manevrat pe *Pittsburgh* în urma lui *Kazan*, urmărind submarinul rusesc chiar în siajul elicei – o zonă vulnerabilă din spatele unui submarin unde dispozitivele sferice, montate la prova, nu

puteau auzi contactele datorită faptului că sunetul era blocat de cocă. Totuşi, *Kazan* era un submarin silenţios, depistat doar de dispozitivul-remorcă al lui *Pittsburgh*. Kazan se afla în ape puţin adânci, unde *Pittsburgh* nu putea intra, pentru că dispozitivul-remorcă ar fi ajuns sub chila submarinului, şi ar fi fi fost tras pe fund până s-ar fi avariat. Aceasta însemna că Pittsburgh trebuia să se menţină în largul mării, la pupa-tribord de *Kazan*.

Timona a executat manevra şi *Pittsburgh* a pornit către nord-vest, către *Kazan*, în timp ce *Fire Control Tracking Party* dermina cursul, viteza şi distanţa lui *Master* 1.

Pe cea mai apropiată consolă, Schwartz a studiat relieful submarin. După examinarea distanţei până la bancurile de nisip din jurul Peninsulei Rybachy, a anunţat:

— Distanţa maximă până la *Master* 1 este de 1.000 yarzi.

Nu a durat prea mult pentru ca cei doi tehnicieni de la *Controlul Focului* şi *Lieutenant* Williams să ajungă la soluţii similare. Schwartz a examinat cele trei console, apoi l-a bătut pe umăr pe unul dintre tehnicieni.

— Eşti promovat la gradul de *Maestru* (joc de cuvinte – *Master* – codul subului rusesc).

Satisfăcut că *Pittsburgh* a ajuns în poziţia optimă faţă de *Kazan*, în apa ce devenea prea puţin adâncă, Buglione a virat către nord-vest, aşezînd subul paralel cu cursul lui *Kazan*.

— *Timona*, cârma zece grade tribord, curs drept 3-3-0.

Acum că *Pittsburgh* era bine poziţionat, şi sperând că echipajul lui *Kazan* ignoră prezenţa submarinului american care-l urmăreşte, Buglione s-a aşezat în scaunul Căpitanului din *Conn*, aşteptând următoarea mişcare a lui *Kazan*.

# # #

Două ore mai târziu, *Kazan* şi-a modificat cursul. Unul dintre tehnicienii de la *Controlul Focului* a anunţat:

— Posibilă schimbare de direcţie a ţintei – ridicare a frecvenţei.

Lieutenant Commander Schwartz a evaluat datele expuse pe câteva displayuri, apoi a anunţat şi el:

— Confirm schimbarea de direcţie a ţintei, *Master* 1. Contactul a virat spre nord. Setaţi soluţie pentru distanţa de 4.000 yarzi.

Buglione l-a menţinut pe Pittsburgh pe curs nord-vestic până ce au ajuns în spatele lui *Kazan*, apoi a virat spre nord pentru a-l urma. *Kazan* a continuat să navige spre nord cu viteza de zece noduri timp de o oră, apoi a virat spre est. Dar ceea ce a reţinut atenţia lui Buglione nu a fost schimbarea de curs cu 90^0. A fost raportul Sonar auzit în boxa din Compartimentul de Control.

— *Conn*, Sonar. Recepţionez zgomote mecanice tranzitorii de la *Master* 1. Seamănă cu cele produse de deschiderea trapelor exterioare ale tuburilor lanstorpile.

Raportul l-a luat pe Buglione prin surprindere. De ce ar deschide echipajul de pe *Kazan* trapele exteioare ale torpilelor? Apoi şi-a dat seama că *Kazan* nu a mai fost pe mare de câteva săptămâni şi echipajul exersa rutinele de mentenanţă ale tuburilor de lansare – echipajele americane lansau torpile inerte o dată pe săptămână pentru a verifica operatibilitatea tuburilor.

Pentru orice eventualitate, Buglione a ordonat alarma.

— Ofiţer de cart, oamenii să se prezinte la posturile de luptă în linişte.

Fiind atât de aproape de *Kazan*, Buglione nu voia să declanşeze Alrma generală – zgomotosul *bong, bong, bong* utilizat pentru a trezi şi alarma echipajul la posturile de luptă sau în caz urgenţă. Sunetul reverbera prin coca de oţel în apă şi *Sonar*ul lui *Kazan*, aflat la doar câteva mii de yarzi depărtare, l-ar fi putut detecta. Mesagerii au alergat prin toate spaţiile submarunului pentru a alerta echipajul. Cei din Compartimentul de Control şi Sonarul erau deja la posturi în formulă completă pentru că *Fire Control Tracking Party* se afla la datorie. Restul echipajului s-a prezentat în Compartimentul Torpilelor şi alte spaţii, pregătindu-se pentru combat. Buglione şi-a orientat atenţia către sistemul său de armament. Tuburile 1 şi 2 erau încărcate cu torpile reale MK 48 MOD 7, cea mai avansată dintre torpilele grele din arsenalul US.

— *Weps*, activaţi tuburile 1 şi 2.

Weapons Officer a retransmis ordinul tehnicianului care controla *Weapons Launch Console*, şi acesta a activat ambele torpile. Buglione a avut în vedere şi tuburile 3 şi 4, dar încărcarea era uneori zgomotoasă, plus că, la această

distanţă, *Pittsburgh* va avea nevoie doar de o singură torpilă. Acum, după ce au fost luate precauţiile necesare după deschiderea trapelor exterioare ale tuburilor lans-torpile de pe *Kazan* – pentru ceea ce era mai mult ca sigur o operaţiune de verificare obişnuită – Buglione s-a concentrat pe situaţia geografică. Pentru că *Kazan* a virat spre est, *Pittsburgh* se afla acum în bortul tribord al submarinului rusesc, pe direcţia nord. Buglione a decis să menţină cursul. Cum *Kazan* înainta spre est, *Pittsburgh* va ajunge iar în siajul lui *Kazan*, apoi va vira ca să-l urmeze.

Buglione aştepta răbdător ca *Pittsburgh* să ajungă iar în spatele submarinului rusesc. Dar următorul anunţ al Sonarului a schimbat toată situaţia.

— *Conn*, *Sonar*. Zgomote specifice lansării de torpilă dinspre *Master* 1!

Imediat, mintea lui Buglione a început să lucreze în diferite direcţii. În condiţii normale de combat, răspunsul era clar: manevre de evitare a torpilei ce se apropie şi foc-ripostă. Dar nu era posibil ca submarinul rusesc să lanseze asupra lui *Pittsburgh*. Nu era nici un indiciu ca *Pittsburgh* să fi fost detectat, în ciuda manevrei bruşte spre sud, plus că SUA şi Rusia nu se mai aflau în război – iar riposta armată putea declanşa unul. Dacă Buglione şi echipajul său interpretau greşit sunetele şi scufundau submarinul

rusesc fără ca acesta să aibă intenţii agresive, nota de plată pentru greşeală ar fi fost a dracului de mare. Dar dacă *Kazan* chiar lansa o torpilă reală, de luptă, iar *Pittsburgh* nu o evita...

Avea nevoie de mai multe informaţii, dar nici nu putea întârzia să ia o hotărâre.

— Timona, cârma banda babord, curs drept 2-7-0. *Full*[4] *speed*.

În mod normal, Buglione ar fi ordonat *flank*[5] *speed*, dar elicea, rotindu-se cu viteză mare în ape atât de puţini adânci, ar fi produs cavitaţii la propulsie maximă, acţionând ca o baliză sonoră ce ar fi dezvăluit prezenţa lui *Pittsburgh*. Buglione încă mai spera că au interpretat greşit lucrurile, aşa că a ordonat *full speed ahead*, sperând să iasă din calea torpilei fără a-şi trăda prezenţa. În aproximativ 30 de secunde, va şti în ce direcţie a fost lansată torpila şi va putea mări viteza la maximum dacă va fi necesar. Între timp, se pregătea pentru ripostă.

---

[4] Full Speed – toată viteza. Este utilizată doar în situaţii de urgenţă.

[5] Flank speed – termen exclusiv american, Desemnează viteza cu adevărat maximă a navei. Rezervată doar pentru situaţiile de pericol iminent pentru navă. Manevră mare consumatoare de combustibil (irelevant în cazul propulsiei nucleare) şi extrem de solicitantă pentru structura şi mecanica navei.

— Procedurile de lansare, ţintă *Master* 1, presetări normale de imersie. Tubul 1 este *primar*, Tubul 2 – *secundar*.

Când *Pittsburgh* a virat spre vest şi a mărit viteza, Buglione l-a scos de pe direcţiile din care putea veni torpila. Se îndrepta oarecum spre siajul lor, ceea ce l-a făcut să fie sigur că torpila nu era aţintită direct asupra lui *Pittsburgh*. Dar torpilele moderne nu erau precum cele din WW II cu traiectorii drepte, trebuind să fie lansate perfect pe direcţie pentru a-şi lovi ţinta. Torpilele de azi aveau inteligenţă artificială, sonarul propriu şi algoritmii de căutare orientând-o către un punct predeterminat. Acolo cutreierau apele pentru a-şi găsi ţinta, apoi îşi ajustau cursul, apropiindu-se de pradă până ce ajungea suficient de aproape ca să detoneze.

Echipajul lui Buglione era gata să riposteze:

— Soluţia de tragere pregătită! a anunţat *Executive Officer*, informându-l pe Buglione că o soluţie satisfăcătoare a fost calculată şi că parametrii – curs, viteză, distanţă – au fost introduşi în electronica celor două torpile.

— *Weapons ready!* a raportat *Weapons Officer*.

Torpilele au *acceptat* soluţia de tragere asupra ţintei şi presetările de căutare.

— *Ship ready!* a anunţat *Lieutenant* Cibelli, indicând că contramăsurile împotriva torpilei ce se apropia erau armate şi gata de lansare.

Pittsburgh şi-a stabilizat cursul de evaziune şi viteza. Nu au mai fost lansări adiţionale de torpile de pe *Kazan*, aşa că Buglione s-a concentrat asupra torpilei solitare ce se apropia. Continua să înainteze către zona pupa şi urma să ajungă în câteva clipe la distanţa de achiziţie – distanţa de la care sonarul propriu putea detecta pe *Pittsburgh*. Buglione era gata să ordone lansarea unei torpile asupra lui *Kazan*... când Sonarul i-a întrerupt gândurile.

— *Conn*, *Sonar*. Avem un nou contact depistat de dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra* 2-2, direcţii ambigui 1-7-0 şi 3-5-0.

Iar după câteva clipe, Sonarul a continuat:

— *Conn*, *Sonar*. *Sierra* 2-2 este clasificat submers.

Buglione a examinat displayul din *Conn*. Mai era un submarin rusesc în zonă, la sud de *Pittsburgh*, *Kazan* fiind la nord. *Pittsburgh* era ţintuit la mijloc. Îşi mută atenţia asupra torpilei care continua să vină către pupa, dar fără să ofere indicii că l-ar fi descoperit pe *Pittsburgh*. Torpila

se îndrepta spre sud către cel de al doilea submarin rusesc. Apoi totul a fost clar. *Pittsburgh* căzuse pe neaşteptate în mijlocul unui TORPEX rusesc – un exerciţiu cu torpile – iar *Kazan* a lansat o torpilă de exerciţiu asupra adversarului său aflat la sud.

— Timona, înainte, două-treimi. Cârma zece grade tribord, curs drept 0-3-0.

Cu torpila venind către zona din pupa sa, departe de submarin, Buglione a încetinit şi s-a întors către *Kazan*, încercând din nou să se strecoare în siajul acestuia.

În timp ce Buglione se străduia să-şi croiască drum în pupa lui *Kazan*, şi-a dat seama că au picat într-o mină de aur. Ochii săi examinau dispalyurile din Compartimentul de Control – Sonarul şi Sistemele de Control Combat înregistrau fiecare faţetă a exerciţiului rusesc cu torpilă. Imediat ce detaliile erau transmise către *Office of Naval Intelligence*, experţii vor analiza fiecare aspect al exerciţiului: tacticile de angajare în luptă ale submarinului rusesc şi caracteristicile torpilei – viteză, frecvenţele sonarului şi tehnica de apropiere de ţintă.

Buglione era concentrat asupra submarinului spre care a lansat *Kazan*. Îşi menţinea cursul şi viteza, fără a da vreun semn că a detectat torpila ce venea spre el. Sonarul a raportat că torpila a achiziţionat ţinta şi se îndrepta spre

ea – mărindu-şi viteza şi frecvenţa *ping*urilor – calculându-şi o soluţie de interceptare mai precisă. Dar submarinul rusesc ţintă încă nu făcea manevre evazive.

A analizat situaţia neobişnuită. Poate că ţinta era un submarin mai vechi cu un exhipament sonar antic, şi echipajul nu a detectat torpila ce se apropia.

— *Conn*, *Sonar*, Zgomote mecanice dinspre *Sierra* 2-2. Impact cu torpila.

Buglione s-a scărpinat în cap. *Ce dracu*... Nu numai că submarinul rusesc nu a executat manevre evazive, dar torpila de exerciţiu nu a virat imediat ce a ajuns la distanţa care garanta o lovitură directă. Torpilele de exerciţiu americane şi ruseşti aveau dispozitive de siguranţă care le împiedicau să lovească direct în ţintă. Nu era nevoie să iroseşti de fiecare dată o armă de trei milioane de dolari – acestea pluteau către suprafaţă după fiecare exerciţiu, unde erau recuperate.

Şi mai important, dispozitivele de siguranţă preveneau provocarea de avarii submarinului ţintă. Dacă o lovitură în lateral nu provoca mare îngrijorare, o torpilă ajunsă în zona pupa putea fi absorbită de elice, provocând avarii de zeci de milioane de dolari palelor prelucrate cu mare precizie, ceea ce avea ca urmare înlocuirea completă a elicei sau propulsorului.

Executive Officer a anunţat:

— Posibilă schimbare de direcţie a ţintelor, *Master* 1 şi *Sierra* 2-2.

După o clipă, a confirmat virajele, raportând că ambele contacte s-au întors spre sud, către Golful Kola. Se părea că amândouă se îndreptau spre casă. Altă surpriză, după cea cu lansarea unei torpile solitare.

Buglione l-a manevrat din nou pe *Pittsburgh* în siajul lui *Kazan*, apoi s-a întors în scaunul său din *Conn*. Încerca să priceapă sensul acestui bizar exerciţiu. A fost lansată doar o singură torpilă, submarinul ţintă nu a executat manevre evazive, iar torpila s-a izbit de ţintă. Scor 0:3 pentru un TORPEX tipic.

Şi de unde dracu a venit acest al doilea submarin? Raportul de la Informaţii primit în această dimineaţă nu semnala nici un alt submarin în Marea Barents sau care să se pregătească să iasă în larg.

Buglione a vorbit în microfonul aflat deasupra sa:

— *Sonar*, *Conn*. L-ai clasificat pe *Sierra* 2-2?

— *Conn*, *Sonar*. Negativ. Nu se potriveşte cu nimic din ce avem în baza de date. Putem presupune că face

parte din Clasa *Yasen*, dar are câteva tonalităţi care nu au fost niciodată identificate nici la *Severodvinsk* nici la *Kazan.*

Buglione a confirmat pentru *Sonar*, apoi gândurile sale s-au întors la exerciţiul rusesc. Avea întrebări, dar nu şi răspunsuri. Poate că analiza care va fi făcută acasă, va lămuri lucrurile, după ce va studia datele cu detaliile TORPEX trimise de *Pittsburgh*.

CAPITOLUL 2

Washington, D.C.

Pe bancheta din spate a unui sedan negru ce rula cu viteză pe South Capitol Street, *National Security Advisor* Christine O'Connor şedea alături de aghiotantul militar principal al Preşedintelui, *Colonel* Bill DuBois din *Marine Corps*. Când autoturismul a trecut peste Anacostia River, îndreptându-se spre Maryland, ea a deschis un dosar în poală şi a revăzut programul pentru întrunirea din acea zi. Subiectul era...

Rusia.

Războiul Americii cu Rusia a fost scurt dar intens, iar pierderile umane nu s-au limitat doar la soldaţii şi marinarii implicaţi în conflict. Cristine şi-a făcut partea ei, un pion în efortul de a da şah-mat Preşedintelui rus, şi a plătit un preţ. De la întoarcerea ei la Casa Albă, nu a vorbit despre ce i se întâmplase în Rusia; cum a fost încătuşată de o ţeavă aflată deasupra capului ei şi torturată de Directorul Serviciului de Informaţii Externe. Cristine a adus detaliile la cunoştinţa celor de la CIA şi era sigură că Preşedintele şi Şeful său de Cabinet au citit raportul. Dar, din fericire, nici unul dintre ei nu au făcut subiectul public.

Cicatricele din jurul articulaţiilor pumnilor, unde cătuşele pătrunseseră în carne erau ascunse de costumul ei business şi de mânecile bluzei, dar tăietura subţire de pe obraz rămânea abia vizibilă sub machiaj. Deşi se părea că nimeni nu observă cicatricea, ea o vedea ori de câte ori se uita în oglindă.

Christine studia documentul din poală, încercând să se concentreze asupra întrunirii ce urma să aibă loc. Deşi şedinţele de Informaţii ale Preşedintelui, care includeau şi updateuri de la Cristine, erau scurte, aveau nevoie de pregătiri extensive pentru a genera *informaţiile de aur* prezentate Preşedintelui. În fiecare săptămână, Christine se întâlnea cu reprezentativii uneia dintre cele 16 Agenţii de Informaţii ale Americii. I-a cerut Colonelului DuBois să o însoţească astăzi, pentru că întâlnirea urma să dezbată un subiect militar – Navy mai exact – pentru că vor fi informaţi de membrii *Office of Naval Intelligence*. Având sarcina de a deţine avantajul decisiv al Informaţiilor asupra adversarilor Americii, ONI se concentra pe armamentul şi tehnologia navală. Rezumatul din poala Christinei conţinea agenda pentru şedinţa de astăzi: un update despre Marina Rusă şi în special despre flota de submarine, care rămânea o ameninţare puternică în ciuda recentei victorii americane. De interes special era K-561 *Kazan*, cel mai nou şi cel mai modern submarin rusesc de atac, cu propulsie nucleară, care, din anumite motive, fusese reţinut de la participarea la lupte intense

Sedanul a oprit la poarta păzită din Suitland Parkway, şi după ce au fost îndeplinite protocoalele de securitate, a fost îndrumat în campusul de 42 de acri ce adăpostea *National Maritime Intelligence Cente*r.

Când sedanul a ajuns în faţa unei clădiri cu patru nivele, Christine a strecurat dosarul în servieta din piele şi a coborât din maşină, alăturându-se Colonelului DuBois. În holul de la intrare erau aşteptaţi de Carmen Aguirre, consilier superior în organizaţia care număra 3.000 de membri.

— Bună dimineaţa, Christine, spuse Carmen când îşi strângeau mâinile. Mă bucur să te revăd.

Apoi şi-a fixat privirea pe *marine* aflat în spatele Christinei.

— Colonel Bill DuBois, l-a prezentat Christine, noul aghiotant principal militar al Preşedintelui.

Carmen i-a însoţit pe cei doi la sala de conferinţe de la etajul doi ocupată de opt oameni – bărbaţi şi femei. Carmen a făcut prezentările şi le-a adus la cunoştinţă că informarea susţinută astăzi de Christine va fi prezidată de Dave Harrelson şi Eric Mason, cu ajutorul celor prezenţi pentru cazul în care sunt necesare detalii suplimentare.

Pe când Christine lua loc în capul mesei cu DuBois alături, Carmen explica:

— Dave Harrelson este expertul nostru principal în domeniul torpilelor ruseşti. Eric Mason supraveghează tehnologia rusească aplicată pe submarinele lor.

Harrelson a luat cuvântul primul, dezvăluindu-le informaţii clasificate Christinei şi lui DuBois.

— Săptămâna trecută, unul dintre submarinele noastre din Marea Barents a fost destul de norocos ca să asiste la un exerciţiu rusesc cu torpilă. După ce informaţiile au fost analizate, a devenit evident că nu era un exerciţiu normal de antrenament. Noi credem că ruşii testează o torpilă nouă.

— De ce credeţi asta? a întrebat Christine.

— Din două motive. Primul este că submarinul ţintă nu a făcut manevre de evitare, ceea ce înseamnă că singurul său rol a fost acela de ţintă. Al doilea este acela că marinarii torpilori ruşi au setat-o pentru impact, în loc să activeze obişnuitele dispozitive de siguranţă. Torpilele de exerciţiu americane şi ruseşti au în mod obişnuit dispozitive de siguranţă care duc torpila la o adâncime diferită de cea a ţintei pentru a preveni avariere torpilei sau a submarinului.

— Ocazional, setăm şi noi lansări cu impact pentru a verifica faza finală de apropiere de ţintă şi detonarea, dar numai când testăm tipuri noi de torpile sau când facem upgradeuri semnificative celor din inventarul curent. Torpilele setate pentru impact au încărcătură de exerciţiu şi instrumente cu care putem verifica cum dau mecanismele semnalul de detonare, şi transmit informaţiile înapoi la submarinul care le-a lansat prin cablul de ghidare.

Harrelson a continuat să explice că torpilele grele moderne au un fir subţire pentru ghidaj ataşat de ele în timp ce se îndreaptă spre ţintă, prin care echipajul poate transmite actualizări de date.

— Ceea ce mă aduce la partea interesantă. Credem că Rusia a dezvoltat un nou tip de torpilă. Mai ştim că a lovit direct submarinul ţintă şi s-a dus la fund, ceea ce înseamnă...

Harrelson a făcut o pauză de efect, iar Christine a încercat să ghicească.

— Putem să o recuperăm noi.

— Exact. Ne coordonăm cu cei de la COMSUBFOR pentru a aranja o *săltare*. USS *Jimmy Carter* are echipamentul necesar, dar tocmai a intrat în docul uscat pentru lucrări de mentenanţă ce vor dura trei luni. O alternativă viabilă este USS *Michigan*. Adâncimea apei în locul unde a avut loc exerciţiul rusesc cu torpilă este destul de mică pentru un SEAL *Delivery Vehicle*, iar cei din SEAL au destule dispozitive de flotabilitate pe care să le folosească la ridicarea torpilei de pe fund. Singura problemă este găsirea torpilei. Din fericire, exerciţiile ruseşti cu torpile, ca şi cele americane, au mici dispozitive *ping* care se activează după ce torpila şi-a terminat traiectoria. Acestea ajută la localizarea torpilei dacă se scufundă pe fundul mării, sau începe să plutească la suprafaţă aşteptând să fie recuperată. USS *Pittsburgh* s-a întors în zona de interes şi verifică dacă dispozitivul *ping* este operaţional.

— Michigan va primi ordinele astăzi. Sperăm că ruşii nu sunt interesaţi să-şi recupereze torpila lovită sau nu sunt grăbiţi să o facă. Odată ce o vom avea, o vom trimite să fie analizată la un centru de cercetări pentru războiul submarin.

Aveţi vreo întrebare domnişoară O'Connor?

Christine şi-a ridicat privirea de pe carnetul în care tocmai nota un comentariu.

— Cred că am înţeles totul.

Se uită întrebător la Colonelul DuBois care a confirmat cu o mişcare din cap.

Harrelson s-a întors spre Mason.

— Eric va discuta despre o problemă care ne nedumereşte.

Eric Mason înmână copii ale informării sale Christinei şi Colonelului DuBois.

— Submarinul ţintă din cadrul exerciţiului rusesc cu torpilă ne-a luat prin surprindere pe toţi cei de aici. Este *Alexander*, al treilea submarin din Clasa *Yasen*.

— De ce aţi fost surprinşi? a întrebat Christine.

— Pentru că *Alexander* nu a fost terminat încă... cel puţin aşa am crezut noi. Ultimele noastre informaţii indicau că mai are nevoie de cel puţin un an pentru a se termina construcţia. Apoi l-am văzut ieşit în larg cu nava soră *Kazan*, în ziua exerciţiului cu torpilă. Înseamnă că ruşii au accelerat lucrările încă de acum doi ani, cel puţin, şi au implementat nişte măsuri de securitate ferme pentru că nici una dintre sursele noastre din zona şantierului naval Sevmash, unde era construit *Alexander*, nu ne-a dat nici un indiciu. De asemenea, *Alexander* a fost lansat în secret – scos din locul docul acoperit unde era construit şi lansat noaptea – aşa că nu am putut detecta lansarea via satelit.

Asta ridică nişte întrebări – de ce a fost devansat programul de construcţie şi de ce a fost lansarea secretă.

Mason a întors o pagină a prezentării sale, dezvăluit o fotografie luată de satelit a submarinului amarat la chei.

— Ceea ce e şi mai interesat este *Alexander* însuşi. Mai întâi, noi nu ştim cărei Clase de submarine aparţine, pentru că este cu 60 picioare mai lung decât precedentele submarine din Clasa *Yasen*. Totuşi, la o examinare mai amănunţită ne-am dat seama că este din Clasa *Yasen*, doar că are un segment de carenă înserat între reactor şi compartimentele anterioare.

— Ca la *Jimmy Carter*? a întrebat Christine, referindu-se la Clasa de submarine *Seawolf* şi la compartimentul secret adăugat.

— E o comparaţie bună. Dar nu e de conceput ca *Alexander* să fie contrapartida lui *Jimmy Carter*. Această onoare îi aparţine lui *Podmoskovye*, un *Delta* IV modificat. Compartimentul suplimentar al lui *Alexander* nu este suficient de lung pentru a adăposti echipamentul pe care l-au dezvoltat ruşii pentru a se confrunta cu versiunea lui *Jimmy Carter*. Deci, de ce a fost extinsă carena? Am solicitat să fie alocaţi mai mulţi sateliţi de recunoaştere şi insistăm şi pe frontul informatorilor umani. CIA are nişte contacte sus puse în ierarhia Marinei Ruse, şi-i presează să vadă ce pot afla.

Carmen o informă pe Christine:

— Aici se încheie şedinţa noastră de informare. Mai este ceva cu care vă putem ajuta azi?

Christine a petrecut câteva minute revăzând ce a mai rămas din navele de suprafaţă ale Marinei Ruse, care au fost devastate de forţa de atac americană în urmă cu două săptămâni, precum şi statusul celor cinci portavioane şi a escortelor acestora care au participat la atac. Toate cinci portavioanele au fost puternic avariate, doar două mai fiind curent operaţionale, iar celelalte trei în drum către şantierele navale pentru reparaţii.

După update, Christine l-a întrebat pe Colonelul DuBois:

— Aveţi vreo întrebare?

— Nici una.

Christina le-a mulţumit lui Harrelson şi Mason şi celorlalţi aflaţi în jurul mesei, apoi s-a întors către Carmen.

— Informaţi-mă dacă descoperiţi ceva semnificativ despre noua torpilă rusească sau despre modificarea din Clasa *Yasen*.

CAPITOLUL 3

USS *Michigan*

USS *Michigan* a fost direcţionat către estul Oceanului Pacific.

Aflat în *Conn* din Compartimentul de Control, *Lieutenant* Clif Bradley şi-a ridicat mâinile în întuneric, rotind inelul periscopului de deasupra sa.

— Sus periscopul doi.

În timp ce acesta aluneca uşor în sus din suportul său, Bradley ţinea mâinile depărtate, aproape de şolduri, de fiecare parte a periscopului până ce mânerele au ajuns la nivelul palmelor sale.

Când periscopul şi-a terminat ascensiunea, a extins şi şi-a lipit faţa de ocular, verificând setările periscopului. Cu o răsucire a pumnului stâng, a orientat optica aparatului către cer. Dar acolo era doar întuneric.

Bradley a vorbit în microfonul de deasupra sa.

— Toate posturile, *Conn*. Imersiune la adâncime periscopică.

Sonar, Radio şi Nav Center au confirmat, apoi Bradley a ordonat:

— Imersiune, adâncime 8-0 picioare. n

Diving Officer i-a instruit pe cei doi marinari din faţa sa:

— Planurile pupa, 10 sus. Timona, planurile *fairwater*[6] la verticală.

La 500 picioare în spatele său, planurile de la pupa s-au rotit, apăsând-o în jos, până ce nava a fost înclinată cu prova în sus 10^0, iar planurile *fairwater* de pe turnul submarinului s-au rotit complet la verticală.

— Trecem la 1-5-0 picioare, a raportat *Dive* pe măsură ce *Michigan* se ridica spre suprafaţă.

Prin periscop, Bradley scana apele întunecate, căutând vreo dovadă că deasupra sunt nave de suprafaţă – lumini de navigaţie care se reflectă pe suprafaţa apei. Pe când *Michigan* se ridica, în afara rapoartelor de adâncime, liniştea era deplină. Şi nici nu va exista vreun dialog înainte ca periscopul să iasă la suprafaţă şi Bailey să anunţe *Nici un contact în apropiere* sau *Imersiune de urgenţă*.

---

[6] fairwater planes – planuri cu unghi reglabil care controlează manevra de scufundare/ridicare fără a provoca înclinarea submarinului. Sunt montate pe *turn*/*chioşc*.

Submarinele erau vulnerabile în timpul manevrei lente de ridicare la adâncime periscopică, incapabile să se mişte rapid dacă prin apropiere s-ar afla vreo navă de suprafaţă pe care Sonarul nu a detectat-o sau poziţia nu a fost corect calculată de cei de la *Control Combat*.

Cu un deplasament în imersiune de 18.000 t, *Michigan* era mai puţin manevrabil decât o navă rapidă de atac. Fostul submarin purtător de rachete balistice avea o lungime aproape cât două terenuri de fotbal, era înalt cât o clădire cu şapte nivele, şi larg cât trei benzi de autostradă. Convertit în submarin purtător de rachete ghidate, *Michigan* era acum dotat cu 154 rachete de croazieră *Tomahawk* încărcate în 22 din cele 24 tuburi de lansare a rachetelor, ultimele două fiind convertite în trape de acces către două *Dry Deck Shelters* (DDS) ataşate la puntea rachetelor submarinului. Într-unul dintre adăposturi se afla un *Swimmer Delivery Vehicle* – un minisubmarin capabil să-i transporte pe cei din Navy SEAL în cadrul operaţiunilor clandestine – iar în celălalt erau două *Rigid Hull Inflatable Boats* pentru transportul rapid la ţărm. În această noapte, la bordul lui *Michigan* în spaţiul amenajat în timpul conversiei în Compartimentul Rachete, dormeau două plutoane de Navy SEAL, gata de acţiune dacă era nevoie de ei.

Serviciile lor nu erau necesare acum şi nici pe restul deplasării. Se îndreptau spre casă la Bangor, Washington, pe coasta de nord-vest, după o călătorie agitată prin Canalul Suez în Mediterană şi Marea Neagră.

Călătoria din această noapte, la adâncime periscopică era o destindere binevenită după misiunile pline de tensiune din ultima lună, după ce Rusia a invadat Ucraina şi Lituania, iar *Michigan* s-a confruntat cu fregatele ruseşti şi a lansat rachete *Tomahawk* împotriva inamicului Americii.

Pe când *Michigan* se ridica spre adâncimea periscopică, Bradley nu-l putea vedea pe comandantul submarinului, dar îi simţea prezenţa. Aflat în partea dinspre tribord a *Conn*, monitorizând ascensiunea submarinului său se afla *Captain* Murray Wilson, care avea cea mai mare vechime în Submarine Force dintre toţi *captain*ii. *Michigan* era a doua sa *comandă*, prima fiind submarinul rapid de atac USS *Buffalo*.

Bradley continua să rotească periscopul, uitându-se în apa neagră. În depărtare a observat un mic disc luminos care sălta pe valuri – era reflexia albăstrie a lunii pe suprafaţa oceanului. Treptat a coborât obiectivul sistemului optic spre orizontală, către orizont. În clipa când *Dive* a anunţat atingerea adâncimii de 8-0 picioare,

periscopul a străpuns suprafaţa apei, iar Bradley a început cercetarea circulară, căutând contacte prin apropiere: nave de război silenţioase sau nave comerciale cu pescaj mare care să se îndrepte spre *Michigan* ce aluneca lent la adâncime periscopică.

După ce a terminat cercetarea, Bradley a prezentat raportul sperat de toţi cei din Compartimentul Control

— Nici un contact în apropiere!

Dialogurile din Control au reînceput, iar raportul Radio a acoperit murmurul vocilor.

— *Conn*, Radio. Download în progres.

Nav Center a urmat cu raportul aşteptat:

— Am stabilit locaţia prin satelit.

Bradley a confirmat către Radio şi Nav Center, apoi, după obişnuitele două minute de aşteptare, Radio a confirmat că *Michigan* a downloadat ultimul set de mesaje navale.

— *Conn*, Radio. Download complet.

Îndepliniseră cele două obiective pentru care au urcat la adâncime periscopică, aşa că Bradley a ordonat ca *Michigan* să se întoarcă la siguranţa adâncului oceanului.

— Toate posturile, *Conn*. Imersiune. Timona, înainte două-treimi. *Dive*, imersiune la 200 de picioare.

Michigan s-a înclinat spre înainte, părăsind adâncimea periscopică.

— Periscopul retras, a anunţat Bradley, apoi a pus mâinile pe inelul de deasupra şi l-a rotit coborând dispozitivul optic înapoi în locaşul său.

Luminile din Control au pâlpâit, schimbându-şi culoarea, permiţând adaptarea ochilor înainte ca lumina să devină albă. Când *Michigan* s-a orizontalizat la 200 picioare adâncime, un operator radio a intrat în Control, cu un mesaj în mână, pe care l-a înmânat comandantului. Wilson l-a citit pe diagonală, apoi a reluat în detaliu.

Când a terminat, i-a ordonat lui Bradley:

— Anunţă-i pe *Nav* şi *Commander* McNeil să vină în *Battle Management Center*.

Bradley a confirmat, apoi a trimis *Messenger of the Watch*[7]. Wilson a intrat în *Battle Management Center* aflat în

---

[7] Messenger of the Watch - fiecare membru al echipajului este desemnat să supravegheze o secţiune. Numărul de secţiuni este variabil în funcţie de numărul personalului şi destinaţia navei. Când este transmis ordinul că o anumită secţiune trebuie să-şi verifice statusul, fiecare membru din acea secţiune se prezintă la locul desemnat.

spatele Compartimentului Control. Fostul *Navigation Center* a fost transformat în timpul conversiei lui *Michigan* din submarin cu rachete balistice în purtător de rachete ghidate. Acum era ticsit cu 25 console multifuncţionale, fiecare cu câte două displayuri color, unul deasupra altuia, plus alte câteva ecrane-plasme de 60 de inch montate pe pereţii metalici.

Ofiţerul Navigator al navei, *Lieutenant* Charlie Eaton, a sosit primul, urmat de *Commander* John McNeil, comandantul detaşamentului SEAL aflat la bordul lui *Michigan*.

— Schimbare de planuri, a anunţat Wilson, înmânându-i mesajul lui McNeil. Cei de acasă vor trebui să ne mai aştepte. Suntem trimişi să adunăm nişte *gunoaie*.

Când McNeil a terminat de citit mesajul, Wilson a întrebat:

— Ai tot ce-ţi trebuie pentru a recupera torpila?

— N-ar trebui să fie o problemă, răspunse McNeil. Avem dispozitive de flotabilitate pentru armele grele. Totuşi, cum vom găsi torpila?

— Dacă *ping*erul care s-a activat după terminarea exerciţiului mai funcţionează încă, atunci când ajungem

acolo, ar trebui să fie uşor. Detectăm sunetul cu ajutorul Sonarului. Dacă nu... nu o vom găsi.

Wilson s-a întors către Navigatorul său.

— Am primit şi ordinul de schimbare a cursului. Ne trimit în Marea Barents pe calea cea mai directă.

Pe chipul Navigatorului a apărut o expresie perplexă. Michigan se afla în Oceanul Pacific, iar cea mai directă cale către Marea Barents era peste *vârful lumii*, pe sub banchiza polară.

— Ne redirecţionează pe sub gheaţă?

— Da, a replicat Wilson. Peste o oră virăm pe noul nostru curs. Spre nord.

CAPITOLUL 4

Strâmtoarea Bering

Captain Wilson s-a aplecat peste masa de navigaţie din Control, pe când USS *Michigan* se apropia de periculoasa margine a banchizei polare. La marginea franjurată a banchizei, acţiunea valurilor şi a hulei oceanului rupeau fragmente de gheaţă de diverse mărimi ce acopereau cu aisberguri o zonă lată de vreo sută de mile. Totuşi, nu gheaţa plutitoare îl preocupa pe Wilson. Erau aisbergurile întâmplătoare aflate prin zona marginală. Majoritatea erau de mici dimensiuni, dar cele mari puteau ajunge sub apă la câteva sute de picioare adâncime. Uneori chiar atingeau fundul apelor puţin adânci din Strâmtoarea Bering.

Wilson i s-a adresat *Lieutenant*ului Jeff Porteous.

— *Officer of the Deck* (ofiţer de cart), setează Rutina Arctică.

Deci, Wilson a ordonat alocarea mai multor console sonar pentru cercetarea obstacolelor de sub apă, iar *Deck* şi

Conn s-au reunit, cu Wilson şi *Executive Officer* alternând ca şi *Conning Officer*. Au sosit *Watchstanders* adiţionali şi Wilson l-a eliberat pe Porteous din *Conn*, anunţând schimbarea *watchstander*ilor din *Conn*.

— *Captain* are *Conn*. *Lieutenant* Porteous păstrează *Deck*.

Quartermaster a confirmat şi a continuat pregătirile pentru intrarea în Zona Marginală a Banchizei. A energizat Sonarul din partea superioară şi *fathometer*ul. Sonarul superior va trimite *ping*uri din unul dintre cele patru hidrofoane montate pe partea superioară a carenei lui *Michigan*: două pe turn, şi câte unul la prova şi altul la pupa. Sonarul superior trebuia să detecteze şi să avertizeze dacă plafonul de gheaţă cobora spre ei. Pentru a evita aisbergurile ocazionale, Michigan va naviga în adâncuri, mai aproape de fundul apei decât de obicei, folosind f*athometer*ul pentru a se asigura că nu eşuează pe fund.

Unul dintre *watchstander*i a energizat *High Frequency Array* a lui *Michigan*, Sonarul anterior, montat în faţa turnului, care supraveghea partea inferioară a banchizei. Acesta trimitea impulsuri în faţa submarinului şi afişa pe displayuri imaginea obstacolelor. Diferitele culori reprezentau intensitatea ecoului sonar, roşu însemnând o

formaţiune mare, densă şi care ajungea până la mare adâncime.

Din păcate, sonarele de detectare a gheţii nu erau foarte bune pentru determinarea adâncimii unui obiect, „amănuntul" cel mai important la urma urmei. Cheia era culoarea gheţii. Pe când *Michigan* se apropia de obiect, crestele de gheaţă se retrăgeau în sus şi ieşeau din raza de detecţie. Pe măsură ce scădea grosimea, culoarea se schimba de la strălucitorul roşu la culorile reci, întunecate, până deveneau negre. Sonarul de detecţie a gheţii folosea un algoritm geometric simplu pentru a determina dacă obstacolul constituia un pericol. Dacă culoarea gheţii nu se schimba de la roşu în alta pe o anumită distanţă — *Minimum Allowable Fade Range* — Wilson va trebui să vireze sau să se scufunde la o adâncime mai mare. Displayul era negru; în faţă nu existau formaţiuni de gheaţă.

Călătoria lor pe sub gheaţă urma să fie periculoasă, pentru că trebuia să treacă prin apele mici de la Chukchi Shelf, în Pacific, şi Barents Shelf, din Atlantic. Protuberanţele de gheaţă ale banchizei ajungeau încă la adâncimi mari în această perioadă a anului, lăsând puţin loc de manevră pentru o trecere sigură. În timp ce Wilson îl pregătea pe *Michigan* să intre sub banchiză, ştia că nu va

mai aduna prea multe ore de somn până vor ajunge în bazinele cu apă adâncă din Oceanul Arctic.

Quartermaster a privit în sus la harta electronică, şi a anunţat:

— Intrăm în Zona Marginală.

— — —

Patru zile mai târziu, când submarinul se afla la 500 picioare sub banchiza polară, *Captain* Wilson a intrat în Compartimentul Control de pe USS *Michigan*, oprindu-se să examineze harta electronică pentru a evalua tranzitul submarinului. *Michigan* traversa o porţiune de apă adâncă din Oceanul Arctic, motoarele principale propulsând cele 18.000 t ale submarinului înainte cu *ahead flank speed*. Se apropiau de creasta Lomonosov aflată în mijlocul oceanului, care urca rapid la 3.000 picioare, înainte de a coborî abrupt până la o adâncime medie de 14.000 picioare. În bazinele cu apă adâncă, *Michigan* putea naviga cu viteză maximă fără teamă că va lovi fundul sau crestele de gheaţă ce coborau din banchiză deasupra lui.

Lângă Wilson se afla *Petty Officer Second Class* Pat Leenstra, la datorie ca şi *Quartermaster*. Leenstra analizase dacă cele două navigatoare inerţiale ale navei dădeau erori. *Michigan* odată trecut de latitudine 84^0 N, cele două navigatoare inerţiale au fost setate în *Polar Mode* pentru a compensa reducerea efectului rotaţiei pământului. Călătoria peste „vârful" lumii era întotdeauna tensionată atunci când se baza pe navigatoarele inerţiale. De exemplu, când te aflai la Polul Nord, indiferent în ce parte virai, te îndreptai spre sud.

— Cum ne descurcăm, Leenstra?

— Bine, *sir*. Ambele navigatoare inerţiale arată cursuri foarte apropiate.

Acestea erau veşti bune, pentru că nu vor putea contacta reţeaua de sateliţi GPS decât după ce vor ieşi de sub banchiza de gheaţă solidă, sau vor ajunge sub o crevasă sau o *polynya*. Banchiza nu era o întindere netedă de gheaţă, ci o îngrămădire imensă de sloiuri de gheaţă adunate la un loc de vânt, curenţi şi valuri. Marginile sloiurilor nu se uneau întotdeauna, creând crevase (*leads*) – găuri de apă liberă prin care submarinele se puteau ridica la suprafaţă. Mai erau şi aşa numitele *polynya* – zone de apă libere de gheaţă de mărimea unui lac, uneori destul de largi pentru a permite chiar şi la două sau mai

multe submarine să iasă la suprafaţă împreună. Dar *polynya* erau rare, submarinele folosind de cele mai multe ori crevasele sau străpungând pur şi simplu o secţiune de gheaţă subţire.

Tranzitul pe sub banchiză a fost lipsit de evenimente până acum, şi nu peste mult timp Michigan va intra în Marea Barents**.**

— — —

După alte câteva zile, Michigan se pregătea să iasă de sub banchiză în Marea Barents.

— Ne apropiem de pragul (*shelf*) Barents, a anunţat *Quartermaster*.

— Timona, înainte două-treimi, a ordonat Wilson, din nou în calitate de *Conning Officer*.

Wilson a încetinit de la *ahead flank speed* pe măsură ce se apropiau de pragul Barents, unde fundul se ridica abrupt de la adâncimea de 14.000 picioare la mai puţin de 700. Încă o oră şi au ieşit de sub banchiza polară şi a intrat iar în Zona Marginală de gheaţă, apoi şi-a continuat călătoria spre torpila rusească.

CAPITOLUL 6

Gadzhiyevo, Rusia

Soarele matinal marca crestele stâncoase ale pantelor estice de-a lungul curbei ţărmului din Golful Yagelnaya. *Căpitanul de rangul doi* Anatoly Mikhailov străbătea cheiul, îndreptându-se spre submarinul său. Noaptea polară lungă de şase luni s-a sfârşit de câteva luni şi ninsorile au încetat, dar pantofii săi încă mai făceau să scârţâie rămăşiţele albe ale asprei ierni din Peninsula Kola. Amarate de-a lungul cheiului central din Baza Navală Gadzhiyevo erau K-561 *Kazan* şi K-562 *Alexander*. Submarinele din Clasa *Yasen* încorporau ultima tehnologie, fiind nişte nave formidabile. Mikhailov spera să apară cât mai curând o oportunitate care să testeze capabilităţile submarinului său împotriva oponenţilor americani.

Soarele lumina bordurile submarinului lung de 140 m. Uniformele albe ale oamenilor săi aliniaţi pe puntea exterioară contrastau cu carena neagră a navei. Totul părea să fie gata pentru ieşirea lui *Kazan* în această

dimineaţă în larg. De partea cealaltă a cheiului, şi echipajul lui *Alexander* pregătea ieşirea în larg. Deconectaseră alimentarea cu energie electrică şi alte servicii de la ţărm, iar pasarela de acces la bord a fost ridicată de macaraua din apropiere şi rotită spre cheu.

Mikhailov a traversat pasarela submarinului său, înainte ca macaraua să se rotească spre *Kazan*. După ieşirea din Fiordul Murmansk şi intrarea în Marea Barents, ambele submarine se vor întoarce în aceeaşi zonă operaţională unde au testat torpila de săptămâna trecută. Au fost făcute ajustări tehnice şi se aştepta la un test încununat de succes, rolul lui Kazan fiind recunoscut în mod corespunzător.

Mikhailov s-a oprit lângă secundul său, aflat în faţa echipajului adunat în formaţie. După un raport privind pregătirile din această dimineaţă şi mulţumit că submarinul său este gata, Mikhailov a ordonat:

— Tot echipajul la posturi. Ieşim în larg.

CAPITOLUL 7

USS *Michigan*

— Două mile nautice până la marcaj, a raportat *Quartermaster*.

Acum, pentru că *Michigan* era ieşit de sub banchiza polară şi lăsase în urmă şi Zona Marginală a gheţii, Wilson a reluat serviciul normal la posturi, pe timp de imersiune. *Lieutenant* Bradley, ofiţerul de cart, a ordonat ca *Michigan* să încetinească.

— Timona, înainte, o treime.

Michigan a încetinit la 5 noduri, iar Bradley s-a alăturat *Captain*ului Wilson la postul de navigaţie, urmărind punctul alb ce reprezenta nava lor aflată în marş spre sud, către X-ul roşu, ce marca poziţia torpilei. Dar locaţie ei era doar aproximativă, reconstituită după întâlnirea lui USS *Pittsburgh* cu cele două submarine ruseşti. Cursul, viteza şi distanţa fiecărui submarin au fost estimate doar, ca şi locaţia unde torpila a făcut impactul

cu carena lui *Alexander*. Pentru a găsi torpila pe fundul Mării Barents, aveau nevoie de o locaţie mai precisă.

Wilson aştepta neliniştit în timp ce Sonarul căuta *pinger*ul declanşat la sfârşitul *atacului* torpilei, un semnal ultrasonic asemănător unui *ciripit*. Energia bateriei acestui *ping*er era limitată, deci frecvenţa era înaltă, iar raza de detecţie scurtă. Din fericire, echipajul lui *Michigan* ştia unde să caute.

— *Conn*, Sonar. *Pinger*ul detectat, direcţia 1-7-7.

Bradley a confirmat, după care a ordonat:

— Timona, vino babord pe curs 1-7-7.

Timona a executat şi *Michigan* şi-a ajustat cursul cu 3^0 la babord. Ştiau acum în ce direcţie se află torpila, dar nu şi cât de departe. *Michigan*, precum alte submarine din Clasa *Ohio*, nu avea un sistem sonar activ, dar nici cele mai sofisticate sisteme de la bordul noilor suburi rapide, de atac, nu puteau discerne o torpilă aflată pe fundul mării. Trebuiau să se apropie, pentru ca apoi să se bazeze pe ceea ce aveau SEAL: MK1, MOD 0 *eyeballs* (argou cu iz tehnic = *proprii ochii*).

Michigan s-a fixat pe cursul 1-7-7 cu viteza de 5 noduri, iar Sonarul raporta direcţia către torpilă la fiecare 10 secunde, până ce a dispărut subit.

— *Conn*, *Sonar*. Am trecut peste torpila rusească.

Antena sferică a lui *Michigan*, montată la prova, nu mai putea auzi *ping*erul torpilei. Semnalul era blocat acum de lunga carenă de oţel a lui *Michigan*.

— Timona, stop motoarele, a ordonat Bradley. Revers curs. *Dive*, pregăteşte staţionarea la punct fix la 1-5-0 piciore.

Quartermaster a marcat locul unde au pierdut *ping*erul, iar Timona acţiona semnalizarea pentru motoare. Imediat ce condiţiile iniţiale au fost restabilite, *Diving Officer* a ordonat lui *Chief of the Watch* să fie gata pentru staţionare.

Michigan a continuat să încetinească, până aproape de zero noduri, când Bradley a ordonat.

— Timona, totul STOP.

Şi Michigan a rămas nemişcat la 1-5-0 picioare adâncime.

Wilson a părăsit *Control Room*, şi a intrat în *Battle Management Center*, unde era prezent *Commander* McNeil împreună cu câţiva Navy SEAL; câţiva marinari se aflau la console. Alţi doi SEAL erau rezerve – un ofiţer şi un subofiţer – echipaţi în costume negre de scafandri.

Ofiţerul, *Lieutenant*, Jake Harrison, era unul dintre cei doi ofiţeri aflaţi la comanda plutonului. Spre deosebire de majoritatea *lieutenant*ilor, care aveau douăzeci şi ceva de ani, Harrison avea patruzeci plus. Fostul subofiţer SEAL ajunsese la gradul de *chief* înainte de a fi fost promovat ofiţer.

Wilson i s-a adresat lui McNeil.

— Am localizat torpila rusească. E cam la o sută de picioare sub noi. Suntem gata să vă trimitem acolo, când veţi fi şi voi.

McNeil a confirmat şi a dat ordinul, iar scafandrii Navy şi cei doi SEAL au început pregătirile pentru lansare.

— — —

Lieutenant Harrison şi *Petty Officer First Class* Sam Carver au intrat în *Missile Room*, oprindu-se la Tubul 1, primul de la tribord. Carver a deschis trapa circulară şi cei doi au intrat în tubul cu diametrul de 7 picioare. Harrison a urcat două nivele pe scara de oţel cu Carver pe urmele

sale, până la *Dry Deck Shelter*, scăldat în lumină roşie difuză.

Compartimentul acesta era un conglomerat de trei încăperi separate: o cameră hiperbarică sferică la capătul dinspre înainte pentru tratamentul scafandrilor răniţi, una, tot sferică, pentru transfer, la mijloc, în care au intrat Harrison şi Carver, şi un hangar lung, cilindric, ce conţinea *SEAL Delivery Vehicle* (SDV), un mini-sub negru asemănător unei torpile dolofane – 22 picioare lungime şi 6 picioare diametru. Hangarul era divizat în două secţiuni de un scut de plexiglas care împărţea spaţiul în două pe verticală, cu SDV-ul într-o parte şi controalele pentru operarea hangarului de cealaltă parte.

Harrison a păşit în hangar, care era manevrat de cinci scafandri Navy: unul în partea din faţă a scutului din plexiglas şi care opera comenzile de control, şi ceilalţi patru în echipament de scufundare, de cealaltă parte. Carver a închis trapa în urma sa, apoi cei doi SEAL s-au strecurat sub scutul de plexiglas, oprindu-se la capătul anterior al SDV-ului ce fusese încărcat cu vârful mai întâi în *Dry Deck Shelter*. SDV avea două zone cu „scaune" una în faţă şi alte în spate. În loc să ia doi SEAL în spate, au fost împachetate dispozitive de flotabilitate necesare pentru torpila rusească, plus două dispozitive de iluminat.

Carver a plasat unul dintre reflectoare în „scaunul” din faţă al SDV-ului, apoi l-a ajutat pe Harrison să-şi pună aparatul de respirat cu circuit închis necesar datorită adâncimii la care urmau să opereze. Harrison i-a întors favorul. După ce şi-au luat şi înotătoarele, cei doi s-au urcat în faţa SDV-ului. Harrison a manevrat comenzile şi Marea Barents a apărut pe displayul de navigaţie. Apoi şi-a pus masca, la fel ca şi Carver, şi a făcut semnalul ‘OK’ scafandrului aflat de cealaltă parte a scutului de Plexiglas. Apa întunecată a năvălit în hangar, ţâşnind din valvele de dedesubt. Hangarul a fost inundat cu repeziciune, mai puţin un *buzunar* de aer de pe partea cealaltă a scutului de Plexiglas, unde scafandrul Navy opera *Dry Deck Shelter*. S-a auzit un huruit uşor când s-a deschis trapa circulară de la capăt, şi cei doi scafandri aflaţi de fiecare parte a SDVului au înaintat cu o bătaie a înotătoarelor către deschiderea hangarului.

Scafandrii au extins şinele din compartimentul rachete al submarinului, şi SDV-ul a fost extras din hangar. Harrison manipulă comenzile şi elicea vehiculului a început să se învârtă, iar micul submersibil s-a ridicat de pe şine. Încet în sus, apoi spre înainte, trecând pe deasupra *Dry Deck Shelter*, apoi prin babordul turnului lui *Michigan*, peste prova submarinului către apa întunecată din faţă.

Acum că era ieşit în apă liberă, SDV-ul lui Harrison a depistat *ping*ul ultrasonor al torpilei ruseşti. Se afla în spatele lor; Michigan a depăşit-o înainte de a se opri, aşa că Harrison a virat SDV-ul cu 180^0, coborând în acelaşi timp către fundul mării.

CAPITOLUL 8

Marea Barents

K-561 *Kazan*

În Postul Central de Comandă al lui *Kazan*, *Captain Second Rank* Anatoly Mikhailov a verificat pe harta electronică poziţia submarinului său, aflat acum nu foarte departe de locul unde torpila lansată în cadrul exerciţiului, s-a dus la fund. Tocmai intraseră în zona exerciţiului în care cele două submarine trebuiau să navigheze la adâncimi diferite, lui *Kazan* fiindu-i atribuită poziţia inferioară.

După ce s-a alăturat flotei de submarine ruseşti, Mikhailov a fost surprins de cât de sever erau controlate mişcările din mediul submarin. La suprafaţă, submarinele puteau determina ce rută să ia între punctele A şi B. Dar, în imersie, tranzitul submarin se făcea pe anumite trasee, şi nu era permis ca două submarine să opereze în aceeaşi zonă, cu excepţia perioadelor de antrenamente atent supravegheate. În aceste cazuri, unul dintre submarine

trebuia să navigheze la adâncime mică, iar celălalt în adânc.

Motivul acestei măsuri era complexitatea urmăririi contactelor aflate în imersie. La suprafaţă, radarul şi ochiul uman detectau cu uşurinţă informaţia necesară pentru a determina direcţia contactului, dar nu la fel era şi în mediul submarin. Spre deosebire de radar, sonarul pasiv putea determina doar direcţia contactului, nu şi distanţa la care se afla. Având doar direcţia contactului, determinarea cursului şi a distanţei acestuia necesita timp; timp în care un contact se putea apropia periculos de aproape.

Nu era ceva neobişnuit pentru submarine, mai ales pe durata Războiului Rece, să intre în coliziune când unul îl urmărea pe celălalt în jocul *high-tech* de-a pisica şi şoarecele, pentru că a presupus greşit noul curs şi viteză a submarinului din faţă, înainte ca echipajul să ajungă la soluţia corectă. Chiar şi după Războiul Rece, tot mai aveau loc coliziuni. Ceva mai la sud, în largul Insulei Kildin, un submarin american – USS *Baton Rouge* – a intrat în coliziune cu K-276 *Kostroma*.

În acest moment, pe Mikhailov nu-l îngrijorau submarinele americane. Principala sa preocupare era *Alexander*, iar el se asigura că *Kazan* se menţine la

adâncimea specificată, în timp ce echipajul său calculează o soluţie de lansare a torpilei. Se aflau la *Combat Stations*, urmărindu-l pe *Alexander* care se ascundea undeva în tribordul lui *Kazan*. Conversaţiile din Comandă erau duse cu voce scăzută şi reduse la minimul necesar, pentru că se pregăteau de atac.

Marea Barents

Harrison a dus SDV-ul şi mai în adânc, înclinându-l spre fundul apei. Lumina slabă de la suprafaţă a dispărut, lăsându-i pe Harrison şi Carver învăluiţi de întuneric în spatele luminii de imersie pe care Carver o folosea ca să cerceteze apa din faţa lor. Harrison verifică indicatorul de adâncime; aproape că au ajuns. După o clipă, a apărut fundul Mării Barents. Direcţia către *pinger*ul torpilei era încă drept înainte, aşa că Harrison a orizontalizat SDV-ul şi a încetinit pentru ca Carter să cerceteze de o parte şi alta cu reflectorul. La una dintre treceri, lumina a scos la iveală o torpilă cu botul zdrobit aşezată pe fundul acoperit cu pietriş.

Harrison a trecut elicea pe revers, apoi a oprit motorul după ce SDV-ul a rămas nemişcat. După câteva

atingeri ale comenzilor, SDV s-a scufundat mai mult, aşezându-se pe fund. Carver a ieşit din vehicul, ca şi Harrison care a luat celălalt reflector. Amândoi SEAL au examinat torpila. Era întreagă, singura avarie fiind doar botul *şifonat*.

Acum urma partea dificilă. O torpilă grea americană, cântărea 1.350 kg, deci şi una rusească era cam de aceeaşi categorie. Carter a săpat cu mâna în pietrişul de pe fund. Era afânat şi uşor de escavat. A luat trei dispozitive flotabile, cu flotoare la fiecare capăt şi unite printr-un cablu, şi a decroşat la fiecare cablul de la câte unul dintre aceste flotoare. Cei doi SEAL au săpat trei mici şanţuri pe sub torpilă, prin care au strecurat cablurile, apoi le-au reconectat la flotoare de cealaltă parte.

Carver a activat flotoarele din faţa şi spatele torpilei, umplându-le cu CO_2. Apoi l-a activat şi pe cel din mijloc, care era ajustabil, umplând ambele flotoare la doar 50%.

Torpila a rămas pe fund. Carver a mărit flotabilitatea până ce torpila a început să se ridice încet. A ţinut-o jos, în timp ce Harrison a ataşat o coardă de nailon de coada armei ruseşti, iar celălalt capăt l-a legat de spatele SDV-ului. Carver i-a dat drumul din strânsoare şi torpila s-a ridicat încet până ce ascensiunea i-a fost oprită de coardă.

Satisfăcuţi că arma avea suficientă flotabilitate şi era ataşată ferm la mini-sub, Harrison şi Carver s-au întors la SDV. După o clipă, l-au ridicat de pe fund şi l-au înclinat uşor spre suprafaţă, remorcând torpila cu spatele prin apă în timp ce se îndreptau spre USS *Michigan*.

Kazan

Căpitanul de rangul trei Erik Fedorov, secundul lui *Kazan*, se afla lângă două console de control al *focului*, şi privea peste umerii operatorilor. A atins umărul unuia dintre ei:

— Setează ca *Primar*.

Acesta a executat, iar Fedorov a anunţat:

— Tovarăşe Căpitan, am o soluţie de tragere.

Mikhailov examina parametrii ţintei. *Alexander* se afla la 8 km în tribordul lui *Kazan*, şi se îndrepta spre vest cu viteza de 10 noduri. Era gata să ordone „Pregătirea pentru lansare", când a fost întrerupt de difuzoarele din Comandă.

— Commanda, *Hydroacustica*. Solicit prezenţa Căpitanului în *Hydroacustică*.

Mikhailov a intrat în Centrul *Hydroacustic* aflat alături.

— Ce se-ntâmplă?

Hydroacoustic Party Leader a replicat:

— Avem o problemă, tovarăşe căpitan. La puţin timp după ce am intrat astăzi în zona de operaţiuni, am depistat semnalul *pinger*ului de pe torpila pe care am lansat-o săptămâna trecută asupra lui *Alexander*.

Arătă spre un semnal sonar de pe display – un *blip* mic, verde, spre nord-est, care apărea la fiecare zece secunde.

Mikhailov nu reuşea să priceapă care-i problema.

— Şi...? a întrebat.

— Acum câteva minute a început să se mişte.

Mikhailov s-a dat mai aproape şi a studiat *blip*ul. Avea o uşoară derivă de direcţie. *Hydroacoustic Party Leader* a continuat:

— Se pare că avem iar o defecţiune.

Sistemele tactice ale lui Kazan fuseseră modernizate semnificativ în comparaţie cu submarinul anterior din Clasa *Yasen*, *Severodvinsk*, şi au avut parte de numeroase *bugs* & *ghost* până ce programatorii au corectat software-ul cu probleme. Era de presupus că toate ciudăţeniile au fost eliminate, dar se părea că nu. Extinderea defecţiunii îl îngrijora pe Mikhailov. Înainte de a lansa una dintre noile torpile încărcate la bord în această dimineaţă, trebuia să se asigure că soluţia sa de tragere era precisă. Dacă torpila s-ar fi dus aiurea, într-o direcţie greşită, faptul n-ar fi dat prea bine pentru el şi echipajul său.

— Crezi că un restart ar rezolva problema?

— Un restart la *cald* n-ar ajuta prea mult. Dacă doriţi să fie eficient, trebuie să fie făcut la *rece*.

Mikhailov a analizat recomandarea. Un restart complet la ce ar fi necesitat 20 de minute, ştergând *curat* toate băncile de memorie, după care se reîncărcau toate datele şi algoritmii. Înainte de a da ordinul, Mikhailov s-a gândit şi la posibilitatea ca sistemul hydroacustic să funcţioneze corect. În acest caz, însemna că torpila era remorcată de cineva.

— Evaluează toţi parametrii hidroacustici pentru indicaţii adiţionale de malfuncţie. Între timp, faci o cercetare detaliată a sectorului nord-estic.

USS *Michigan*

— *Conn*, *Sonar*. Depistat un contact nou cu dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra* 5-1, direcţii ambigue 1-5-0 şi 2-1-0. Analizăm.

Wilson, aşezat în scaunul căpitanului din *Conn*, a ascultat atent raportul Sonarului. Până în prezent, totul s-a desfăşurat conform planului. *Michigan* s-a strecurat pe neauzite în Marea Barents, iar Sonarul a raportat că semnalul emis de *pinger*ul torpilei ruseşti devenea tot mai puternic, indicând faptul că SEAL au găsit-o şi o aduc la remorcă spre *Michigan*.

Soanarul a continuat raportul:

— *Sonar*, *Conn*. *Sierra* 5-1 este identificat ca fiind un submarin rusesc cu propulsie nucleară. Facem analiza Clasei. Şi mai avem un nou contact depistat de dispozitivul remorcă, desemnat *Sierra* 5-2, direcţii aparente 1-4-2 şi 2-1-8.

Lieutenant Bradley a confirmat primirea raportului, iar Wilson s-a ridicat şi i-a ordonat Ofiţerului de Cart:

— Alarmă la posturile de luptă lans-torpile, în linişte.

În mod normal ar fi alarmat la posturi doar *Fire Control Tracking Party*, dar nu se putea şti cât de *fierbinte* va deveni situaţia stârnită de proiectul recuperării torpilei, şi nici măsurile pe care le vor lua ruşii pentru a preveni ajungerea unei arme de-a lor în mâinile americanilor. Ofiţerul de Cart i-a trimis pe *Messenger of the Watch* şi LAN Tehnician să facă ture prin Compartimentele *Operations* şi *Missile*, iar *Chief of the Watch* a anunţat *Engine Room* printr-un telefon sonic.

Cu un – posibil două – submarin/e în zonă, Wilson ar fi manevrat agresiv (în mod normal), încercând să pună suficientă distanţă între *Michigan* şi submarinele ruseşti în timp ce ar fi determinat cursul, viteza şi distanţa contactelor. Dar, Wilson era cu mâinile legate acum. *Michigan* staţiona la punct fix şi nu putea manevra până ce SEAL SDV nu era reamarat la bord în *Dry Deck Shelter*.

Intră în *Battle Management Center* aflat în spatele *Control Room*, oprindu-se lângă *Commander* McNeil. Ochii lui Wilson au cercetat un display care reda imaginea luată de o cameră montată pe turnul lui *Michigan*, orientată spre pupa peste cele două *Dry Deck Shelter*. Apa era slab

luminată dinspre suprafaţă, şi nu se vedea nici un indiciu despre SDV ce se apropia.

— Cât mai durează? a întrebat Wilson.

— Nu se poate spune cu precizie, a replicat McNeil. Dar nu ar trebui să fie mai mult de unul, două minute.

Puţin mai apoi, SDV s-a materializat din apa tulbure din spatele lui USS *Michigan*, cu torpila rusească la remorcă.

SDV s-a apropiat de adăpostul din tribord, plutind peste puntea rachetelor înainte de a se opri deasupra şinelor extinse din adăpost. Torpila rusească a rămas ataşată de SDV precum un balon.

Încet, SDV s-a scufundat până ce s-a fixat pe şine. Doi scafandri l-au asigurat pentru reintroducerea în adăpostul tribord, în timp ce alţi doi scafandri şi doi SEAL au tras torpila jos şi au ghidat-o către DDS babord, care avea mai mult loc liber pentru că înăuntru erau doar două *Rigid Hulled Inflatable Boats*. SDV şi torpila au fost introduse în adăposturi, iar trapele cu diametrul de 9 picioare s-au închis încet, fiecare ermetizându-se cu un *clank*.

KAZAN

— Postul de Comandă, *Hydroacustica*. Zgomote mecanice, direcţia 0-3-5, aceeaşi cu *pinger*ul torpilei – şi după o clipă a continuat – am pierdut semnalul *pinger*ului.

Chipul lui Mikhailov s-a înăsprit. Torpila a fost luată la bordul unei nave, *pinger*ul fiind ecranat de carena acesteia. Nu existau nave de suprafaţă în zonă. În timpul ultimei acţiuni la adâncime periscopică, nici vizual, nici *Hydroacustica* nu a fost depistat nici un contact de suprafaţă. Şi nici după aceea. Asta însemna că nava era un submarin.

— Cârmaci, cârma banda babord, curs constant 0-3-5, *full spead ahead*.

Atacul lui *Kazan* asupra lui *Alexander* va trebui să mai aştepte.

USS *Michigan*

— *Battle Stations Torpedo* asigurate, a raportat *Chief of the Watch* când Wilson s-a întors în *Control Room*, cu excepţia lui *Conning Officer*.

Wilson a rectificat problema.

— Aici Căpitanul. Am preluat *Conn*. *Lieutenant* Bradley preia *Deck*.

O privire asupra celei mai apropiate console de control combat i-a arătat lui Wilson ce trebuia să ştie. Ambele submarine ruseşti se aflau spre sud. Din nefericire, nu se ştia dacă spre sud-est sau spre sud-vest, pentru că Michigan era staţionar, şi nu putea manevra pentru rezolva ambiguitatea de direcţie dată de dispozitivul-remorcă. Şi ca să facă situaţia şi mai gravă, *Michigan* se afla cu prova spre sud, către submarinele ruseşti.

— Timona, *ahead standard*. Cârma banda babord, curs constant nord.

Fără a şti care direcţie era corectă, hotărârea de a vira într-o anumită parte era o treabă de 50% reuşită. Dar acum *Michigan* se mişca, Sonarul putând să rezolve problema.

Pe măsură ce subul îşi mărea viteza, virând lent spre nord, Sonarul a raportat:

— *Conn*, *Sonar*. Am depistat *Sierra* cu *dispozitivul* sferic, direcţia 3-1-5.

Ambiguitatea de direcţie a fost rezolvată. *Sierra* 5-1 se afla spre sud-vest.

— *Sierra* 5-1 desemnat ca *Master* 1. Urmăriţi *Master* 1.

Master 1 se afla la sud-vest, iar Wilson virase în partea cealaltă. A gândit corect. Pe când *Michigan* înainta pe noul său curs către nord, i-a revenit în minte o veche zicere care circula printre submarinişti:

E mai bine să fii norocos decât bun.

Lupta între submarine nu era o ştiinţă exactă. Datorită incertitudinilor privind distanţa, cursul şi viteza ţintei, rezultate din urmărirea acesteia numai cu Sonarul pasiv, lupta era ghidată după numeroase estimări şi presupuneri. Indiferent de cât de pregătit era echipajul submarinului sau cât de superioară era nava şi armamentul, un simplu viraj în direcţie greşită putea însemna dezastrul.

Când Michigan s-a stabilizat pe viteza *standard ahead*, Wilson s-a concentrat pe cea mai apropiată consolă de control combat, întrebându-se dacă ambele submarine

ruseşti l-au detectat pe *Michigan* înainte de a-şi termina virajul spre nord. Anunţul lui XO a răspuns întrebării.

— Posibilă zigzagare a ţintei, *Master* 1 – creştere de frecvenţă.

Submarinul rusesc a virat către *Michigan* şi a mărit în acelaşi timp viteza. *Michigan* nu era atât de rapid precum submarinele nucleare de atac ruseşti, iar cu două *Dry Deck Shelters* ataşate la puntea rachetelor, era cu câteva noduri mai încet decât viteza sa oficială. Wilson nu putea depăşi submarinul rus. Trebuia să se strecoare. Dar ca să facă asta trebuia să ştie care era viteza rusului.

— Confirm că ţinta zigzaghează, a raportat XO. *Master* 1 a virat către nord-est şi măreşte viteza.

Wilson a răspuns:

— Timona, *full ahead*. Cârma babord 10^0. Curs constant 3-3-0.

Timona a executat manevra şi *Michigan* s-a *legănat* către nord-vest, menţinându-l pe *Master* 1 în afara siajului său, astfel încât apropierea lui să fie monitorizată cu ambele dispozitive, cel sferic de la prova şi cel remorcat.

Dar, la scurt timp după ce a intrat pe noul curs ordonat, *Master* 1 n-a mai fost detectat de dispozitivul sferic.

— *Conn*, *Sonar*. L-am pierdut pe *Master* 1 de pe dispozitivul sferic.

Aceasta era o veste bună. Însemna că *Michigan* a mărit distanţa faţă de *Master* 1. Wilson a studiat displayul de pe consola de control combat, iar XO în spatele său evalua soluţii de tragere. Toate trei consolele afişau parametri similari. *Master* 1 se afla pe curs 0-3-5 cu viteza de 25 de noduri, distanţa 8.000 de yarzi şi se mărea. Se părea că *Master* 1 depistase un zgomot mecanic de pe *Michigan*, probabil la închiderea marii trape de la *Dry Deck Shelter*. Faptul că submarinul rus a rămas stabil pe curs însemna că nu l-a depistat pe *Michigan* cu senzorii.

Pentru că *Michigan* se îndepărta tot mai mult, era puţin probabil ca submarinul rusesc să-l mai detecteze; doar dacă rapidul submarin de atac vira în direcţia norocoasă şi reducea distanţa. Wilson a decis să rămână la *full speed ahead*, pentru că *ahead flank* ar fi creat în apă zgomote excesive produse de sistemul de propulsie (cavitaţie) şi ar fi trădat prezenţa lui *Michigan*. Wilson a considerat că şase ore la *full speed ahead* trebuiau să fie suficiente, după care îşi putea modifica cursul către cel

mai apropiat port-bază NATO ca să descarce torpila conform ordinelor, de unde putea fi transportată cu avionul în SUA pentru a fi examinată.

KAZAN

Kazan a înaintat timp de o oră cu *full speed ahead*. Problema cu sunetele mecanice ocazionale era că habar nu aveai cât de departe a fost sursa. Ar fi putut fi la 2.000 m sau la 20.000 m. În plus, sunetele ocazionale durau de regulă doar câteva secunde şi trebuia să micşorezi distanţa rapid, sperând să păstrezi contact continuu pe dispozitivul sferic sau pe cel remorcat înainte ca ţinta să se îndepărteze şi să dispară. Din nefericire, *Kazan* se apropia de marginea zonei sale operaţionale şi nu putea să navigheze mai departe; nici n-ar fi reuşit mare lucru dacă o făcea. Se părea că submarinul neinvitat, american mai mult ca sigur, se fofilase în depărtare cu una dintre torpilele ruseşti la bord.

Mihail a acceptat înfrângerea. Şi-a instruit Ofiţerul de la Comunicaţii să redacteze un mesaj către Comandamentul Flotei de Nord cu detaliile detecţiei de azi, apoi a virat submarinul cu 180^0.

— Timonier, cârma tribord, 20^0, curs stabil 2-0-0.

Era timpul să se întoarcă la exerciţiul de torpilare. *Alexander* aştepta.

CAPITOLUL 9

NEWPORT, RHODE ISLAND

Fondat în 1639 pe Insula Aquidneck, Newport este cunoscut pentru „Casa Albă de vară" utilizată de Preşedinţii Dwight D. Eisenhower şi John F. Kennedy. Până la începutul secolului XX, resortul de pe malul mării a devenit terenul de joacă pe timpul verii al celor mai înstărite familii americane, inclusiv Vanderbilt, Astor şi Morgan, care locuiau în scurtul sezon social al verii în conace imense, fabuloase.

Newport mai este şi una dintre cele două *Naval Undersea Warfare Centers*. NUWC Division Newport este principalul centru de cercetare, dezvoltare şi testare pentru sistemele de armament asociate cu lupta submarină. Cu o existenţă neîntreruptă ce datează încă de la înfiinţarea *Naval Torpedo Station* pe Insula Goat în 1869, la Newport a ajuns cea mai nouă torpilă grea rusească.

Tony DelGreco a intrat în hangarul securizat 1319, trecând prin numeroase puncte de verificare a securităţii. Era doar ora 7 a.m., însă hangarul era plin cu tehnicieni care făceau fotografii şi demontau torpila rusească. Sistemul de antene din partea frontală a armei era complet distrus, fiind zdrobit când torpila a pintenat submarinul rusesc. Totuşi, elementele senzori, care generau *ping*ul sonarului şi recepţionau ecoul de întoarcere al acestuia, au putut fi salvate şi analizate pentru a determina dacă s-a făcut vreun progres fie în ceea ce priveşte puterea semnalului, fie în fidelitatea acestuia. Restul torpilei, ca şi secţiunea de ghidaj şi control a antenei frontale, care fusese inundată de apa sărată, se afla într-o stare excelentă.

Tehnicienii erau ocupaţi să inspecteze motorul şi părţile încărcăturii de luptă, în timp ce inginerii electricieni recondiţionau circuitele cu microprocesoare, îndepărtând depunerile de sare cu apă deionizată, după care fiecare circuit urma să fie uscat corespunzător înainte de a fi repus sub tensiune. Din fericire, sistemul de alimentare cu energie al torpilei se deconectase suficient de rapid după impact, aşa încât circuitele electrice nu au fost avariate la inundarea compartimentului de ghidare şi control.

DelGreco s-a oprit lângă inginerul-şef mecanic, care supraveghea demontarea motorului.

— Care-i treaba?

John Hinves a ridicat din umeri.

— Nu pare diferită de torpila *Type* 53 pe care am examinat-o. Nu sunt nici un fel de modificări detectabile la sistemul de propulsie sau alimentare cu combustibil. Trebuie să aibă aceeaşi viteză maximă ca *Type* 53.

Aceasta nu era o surpriză. Torpilele ruseşti şi americane utilizau motoare realizate şi verificate în ultimii ani ai secolului XX. Torpilele aveau nevoie de combustibili care nu necesitau oxigen, şi generau destulă energie pentru motoarele de înaltă performanţă – echivalentul unui motor de curse de Formula 1 montat într-o carcasă de 53 cm diametru.

DelGreco s-a îndreptat către specialiştii electricieni, care puneau plăcuţele cu circuite integrate în uscătoare, după ce le curăţau. În ultimele decade, torpilele au fost modernizate mai ales în ceea ce priveşte secţiunile de ghidaj şi control, şi introducerea unor microprocesoare mai rapide şi algoritmi avansaţi, ceea ce a dus la o îmbunătăţire substanţială a performanţelor.

Del Greco l-a întrebat pe Dave Reynolds, urmărindu-i efortul depus asupra unei plăcuţe cu circuite integrate:

— Ai descoperit ceva?

— Încă nu. Designul pare acelaşi, dar asta nu ne arată ce algoritmi sunt încărcaţi în procesoare. Până mâine vom reasambla şi pune sub tensiune sistemul de ghidare şi control al secţiunii, apoi îl vom cupla la WAF şi vom rula nişte simulări de atac, spuse Reynolds, referindu-se la *Weapons Analysis Facility* folosit pentru testarea noilor algoritmi pentru torpilele americane în variate scenarii de atacuri simulate.

În cele din urmă, DelGreco a fost oprit de Gino Cerbarano, care supraveghea încărcătura de luptă a torpilei. Prezenţa acesteia era ceva rar la bordul unei torpile de exerciţiu, pentru că de obicei era înlocuită cu una inertă care avea setări de siguranţă şi înregistratoare de date. Această torpilă setată să lovească în plin ţinta conţinea o încărcătură de luptă (*warhead*), care, contrar numelui, se afla în cea de a treia secţiune şi nu în capul torpilei. Nu conţinea explozivi, dar avea toată electronica necesară. Echipa lui Cerbarano tocmai înlătura dispozitivul de armare şi detonare, care urma să fie examinat împreună cu senzorii, în căutarea unor îmbunătăţiri ale designului. Răspunsul lui Cerbarano a fost similar.

— Sunt aceleaşi componente. Nici o schimbare la senzori. Vom şti mai multe după ce demontăm dispozitivul de armare şi detonare, dar e puţin probabil să aibă îmbunătăţiri notabile. Sunt nişte dispozitive destul de simple. Detonează când sunt setate să o facă, şi previn detonarea accidentală.

DelGreco i-a urmărit pe oamenii care lucrau conştiincioşi în hala securizată, apoi şi-a întors ochii la plăcuţele cu procesoare. Fără îndoială, îmbunătăţirile erau noii algoritmi din software, care permiteau torpilei să *vadă* mai departe sau să discearnă mai bine ţinta pe fondul reflexiilor de la suprafaţă şi din adânc. Pe când aştepta rezultatele testelor de la WAF, Del Greco se întreba ce aflaseră agenţiile de Informaţii referitor la cea mai nouă torpilă a Rusiei.

CAPITOLUL 10

MOSCOVA, RUSIA

Elena Krayev a intrat în holul Hotelului *Metropol*, aflat la mică distanţă de Kremlin şi Piaţa Roşie, îmbrăcată într-o rochie roşie care-i evidenţia curbele, cu un şliţ lung pe coapsa dreaptă, care-i accentua picioarele lungi. Toţi şi-au întors capetele – bărbaţii, dar şi femeile – urmărind-o pe rusoaică prin holul înalt de trei etaje. Interiorul opulent al acestuia, cu coloane ionice din marmură ce susţineau un acoperiş de sticlă colorată, era o reminiscenţă a marilor hoteluri de lux ai vremii – *Plaza* din New York, *Claridge* din Londra, *Ritz* din Paris.

Din hol, Elena a intrat în *Savva*, restaurantul de cinci stele al hotelului care oferea o vedere de la balcon asupra *Bol'shoy Teatr.* A înaintat prin aglomeraţie, fără a mai pierde timpul întrebând şeful de sală înainte de a intra într-un separeu privat din spate. În mica încăpere, care putea primi douăzeci de invitaţi, era o singură masă acoperită cu faţă de masă albă, apretată, pregătită pentru doi. De o parte a mesei şedea *Admiral Flota*[8] (în retragere) Georgiy Ivanov, fost comandant-şef al Marinei Militare a Federaţiei Ruseşti[9], care purta un costum gri-închis şi cravată.

---

[8] Адмирал флота – amiral al flotei (cod NATO OF-9); fără echivalent în Marina Militară Română (asta ar mai fi lipsit la „flota" noastră de bărcuţe - https://www.navy.ro/despre/nave.php)

[9] Военно-морской флот Российской Федерации - Voyenno-morskoy flot Rossiyskoy Federatsii – Flota maritimă de război a Federaţiei Ruse.

După dezastrul de la *Ice Station Nautilus*, preşedintele rus l-a eliberat pe Ivanov de la comandă. Acesta s-a simţit ofensat de concedierea brutală, iar CIA americană a identificat o oportunitate. Aceasta nu era prima întâlnire a Elenei cu Ivanov. Mai cinaseră şi-şi petrecuseră noaptea împreună în câteva ocazii. Din păcate, relaţia Elenei cu Ivanov nu a fost atât de productivă pe cât sperase CIA. În aparenţă el era la curent cu ce se întâmpla şi a rămas cu buzele pecetluite, dar Elena a reuşit să-i stoarcă unele informaţii utile în timpul întâlnirilor anterioare.

Ivanov s-a ridicat de pe scaun când a intrat Elena, ajutând-o să se aşeze. Un chelner, aflat aproape, s-a apropiat cu meniul şi Ivanov s-a oferit să comande pentru amândoi, iar Elena a fost de acord. Acesta a ales o sticlă cu vinul ei favorit şi a comandat raţă, cu sos de cireşe sălbatice şi mere umplute, coapte, pentru amândoi.

Cina a fost superbă, iar conversaţia a rămas uşoară şi plăcută – ea era translatoare de rusă contractată de câteva dinte companiile americane aflate în Top 500. Desigur, Elena n-a dezvăluit că activitatea de translatoare nu era singura sa slujbă; era angajată şi de CIA.

Au trecut la desert, iar după ce Ivanov a achitat cina, a condus-o pe Elena către ieşire, unde aştepta un sedan negru cu motorul şi climatizarea pornite. După ce i-a deschis portiere, i s-a alăturat pe bancheta din spate, iar maşina s-a pus în mişcare pe alee, după care a virat dreapta pe *Teatral'nyy Proyezd*, îndreptându-se către reşedinţa lui Ivanov aflată nu departe de Kremlin. Pe timpul scurtului drum nu a vorbit nici unul, deşi Elena şi-a pus mâna pe coapsa lui Ivanov, iar acesta şi-a pus-o peste a ei.

Maşina s-a oprit în faţa marii case a lui Ivanov, şi după ce Elena l-a urmat înăuntru, a făcut prima mişcare. L-a împins la perete pe Ivanov şi şi-a lipit trupul de el, oferindu-i un sărut pasional, pe care el l-a acceptat nerăbdător. Ea avea aproape 1,80 m – la fel ca şi Ivanov – şi şi-a folosit trupul ca să-l ţină pironit la perete cu mâinile în jurul gâtului, în timp ce el îi mângâia tot trupul.

Dup un moment lung, Elena s-a dat înapoi şi l-a înhăţat de cravată, ghidându-l către sufragerie, unde l-a împins într-un scaun. Şi-a tras poalele rochiei în sus şi i s-a aşezat în poală, faţă în faţă, cu picioarele în jurul mijlocului lui, cu braţele pe umeri şi s-a aplecat peste el pentru un alt sărut.

Când ea s-a dat înapoi, Ivanov a spus zâmbind:

— Deci, d-ră Krayev, ce te aduce aici în această seară? Ce vrei să afli?

Şi şi-a pus mâinile pe coapsele ei goale.

Ivanov nu-şi spusese niciodată cu voce tare suspiciunile despre ea, dar nu era nici o îndoială că o suspecta de ceva timp. Ea decise să fie directă:

— Americanii au aflat că Rusia a pus la punct o torpilă nouă. *Kazan* a testat-o lansând asupra lui *Alexander*.

Ivanov a început să râdă din toată inima, intensitatea surprinzând-o pe Elena. Ceva era nepotrivit; ea nu spusese nimic amuzant.

Având încă zâmbetul pe chip, el a continuat:

— De aceea Rusia va câştiga un război împotriva Americanilor. Chiar şi cu agenţiile de Informaţii sofisticate şi miliardele de dolari pe care îi pompează în spionaj, singura modernizare cu adevărat importantă în războiul submarin... le-a scăpat. Noi nu testăm o torpilă nouă. Noi îl testăm pe *Alexander!*

Elena a rămas mască. Americanii înţeleseseră pe dos. *Alexander* testa un nou sistem defensiv antitorpilă.

— Am pus la punct această tehnologie în ultimii zece ani, iar americanii habar nu au. Chiar dacă descoperă *acum* ce am realizat, vor fi cu o decadă în urma noastră. Între timp, Marina Rusă va stăpâni oceanele lumii.

Elena s-a aplecat din nou spre el, oprindu-se la doi centimetri de faţa lui.

— Ce fel de tehnologie?

Zâmbetul s-a şters de pe chipul lui Ivanov.

— Deja am spus prea multe. Trebuie să te mulţumeşti cu ce ţi-am spus până acum.

Şi-a înclinat uşor capul pe un umăr, continuând să o privească în ochi ca şi cum aştepta un răspuns. În timp ce Elena se gândea dacă a obţinut suficiente informaţii, Ivanov a adăugat:

— Îşi ofer informaţii doar cu porţia. Mă păstrez util pentru ca tu să rămâi interesată şi să revii pentru mai multe.

Îşi puse mâinile pe mijlocul ei, aşteptându-i răspunsul. În cele din urmă, Elena a hotărât:

— Asta e tot... în această seară.

Ivanov a zâmbit din nou, trăgând încet fermoarul de la spatele rochiei.

CAPITOLUL 11

WASHINGTON, D.C.

Preşedintele a intrat în Sala Roosevelt, luându-şi locul în capul mesei rectangulare, pentru şedinţa de informare din acea dimineaţă. De obicei aceasta se întâmpla în Biroul Oval, dar întâlnirea de azi a fost mutată aici datorită numărului extins de participanţi. În plus faţă de echipa obişnuită de la *Office of the Director of National Intelligence*, mai erau şi reprezentaţii ONI[10] şi CIA, a căror prezenţă a fost aranjată de Christine O'Connor, consilierul pe probleme de securitate naţională a Preşedintelui. Christine şi Şeful de Cabinet Kevin Hardison, împreună cu principalul aghiotant militar al Preşedintelui, Colonel DuBoise, s-au alăturat acestuia la masă.

Logan Chance de la DNI a prezentat informarea de rutină pregătită zilnic pentru Preşedinte, iar când temele obişnuite au fost epuizate, POTUS[11] i s-a adresat Christinei.

— Ce ai aflat?

---

[10] ONI - Office of Naval Intelligence - Serviciul de Informaţii al Marinei Militare a SUA.
[11] POTUS – acronim: **P***resident* **O***f* **T***he* **U***nited* **S***tates*.

— Dle Preşedinte, acum două săptămâni, ONI a primit informaţia care i-a dus la convingerea că Rusia a dezvoltat un nou tip de torpilă. ONI a mai aflat că cel mai nou submarin nuclear rusesc a fost lansat înainte de data planificată şi în total secret.

Mai mult, noul submarin a fost modificat, adăugându-i-se o secţiune în plus la carenă. ONI s-a coordonat cu Navy şi alte agenţii pentru a culege şi alte informaţii, ceea ce a inclus şi recuperarea uneia dintre noile torpile de pe fundul Mării Barents. S-a dovedit că Rusia nu testa un nou tip de torpilă. Îşi testau cel mai nou submarin, *Alexander*, care a fost ţinta pentru torpila lansată.

— CIA are informatori infiltraţi pe lângă câţiva ofiţeri militari de grad înalt aflaţi fie în serviciu activ, fie în retragere. Unul dintre ei a confirmat că noua tehnologie a fost încorporată în *Alexander*, în care ruşii îşi pun mari speranţe. Fostul amiral rus al flotei consideră că noua tehnologie va înclina drastic balanţa puterii navale în favoarea Rusiei.

— Ce cunoaştem despre această tehnologie? a întrebat Preşedintele.

— Din păcate, nu prea multe. Carmen Aguirre de la ONI şi Vivian Best de la CIA vă vor informa ce ştim şi care ar fi calea de urmat propusă.

Christine s-a întors către Carmen.

— Bună dimineaţa, dle Preşedinte. Aşa cum a explicat Christine, am crezut că ruşii testau un nou tip de torpilă, iar noi am fost capabili să recuperăm una care a rămas pe fundul Mării Barents. Tocmai am terminat analiza ei, şi nu sunt nici un fel de modernizări notabile nici în hardware, nici în software. Rămâne, deci, *Alexander*, aşa cum a spus amiralul de flotă rus.

Carmen a deschis un dosar şi a scos copii ale unei fotografii pe care le-a înmânat tuturor celor din jurul mesei. Era fotografia în infraroşu, luată din satelit, a unui submarin amarat la dană.

— Este o fotografie a lui *Alexander* după ultima lui ieşire în larg. Am reuşit să repoziţionăm sateliţii de recunoaştere asupra satelitului, iar fotografia în infraroşu este absolut revelatoare. *Alexander* pare a fi un reprezentat tipic pentru Clasa *Yasen*, cu excepţia faptului că i s-a adăugat un compartiment de 20 m.

A arătat o secţiune a submarinului marcată cu roşu.

— Observaţi cât de strălucitoare este această secţiune comparativ cu restul submarinului, mai puţin compartimentul adiacent reactorului. Aceasta este căldură. Compartimentul adiţional din *Alexander* este un al doilea reactor nuclear.

— Este ceva neobişnuit? a întrebat Preşedintele.

— Foarte neobişnuit, a confirmat Carmen. Primele submarine ruseşti au avut două reactoare, dar cele moderne, ca şi toate submarinele americane cu propulsie nucleară, au doar un reactor. Tehnologia a evoluat într-atât încât un singur reactor poate asigura toată energia electrică şi propulsia, iar reactoarele contemporane au un *miez* de combustibil care durează cât întreaga *viaţă* a submarinului, circa 30 ani. Datorită faptului că în ziua de azi este suficient un singur reactor, şi că primele două submarine din Clasa *Yasen* au fost construite cu un singur reactor, întrebarea este: de ce are nevoie *Alexander* de atâta energie suplimentară?

— Un submarin mult mai rapid? a presupus Preşedintele.

— Greu de crezut. Puterea necesară pentru a creşte viteza sub apă este o funcţie exponenţială, şi la vitezele presupuse a fi atinse, se ajunge rapid la un nivel la care dublarea puterii aduce un spor de viteză foarte mic. În plus, pentru a dubla puterea transmisă la elice, ruşii ar trebui să reproiecteze motorul principal, sistemul de transmisie şi axul pentru a suporta cuplul crescut. Dimensiunile acestor componente reproiectate nu s-ar potrivi cu compartimentul motor existent la Clasa *Yasen*.

Carmen se întoarse către Vivian Best.

— Pentru a arunca ceva lumină asupra a ce au făcut ruşii, CIA a dezvăluit unele informaţii interesate.

Vivian a preluat ideea de unde o lăsase Carmen.

— Dle Preşedinte, aşa cum a menţionat Carmen, până în prezent, cunoaştem foarte puţin, cu excepţia faptului că ruşii au început cercetările asupra acestei tehnologii acum 10 ani. Pornind de la această informaţie singulară, am identificat o echipă de experţi care a fost creată acum zece ani la şantierul naval *Sevmash*[12] din Marea Albă, unde a fost construit *Alexander*. Iar acum, când *Alexander* a fost lansat şi trimis la Baza Maritimă Gadzhiyevo a Flotei de Nord ruseşti, echipa a fost relocată în apropiere. Considerăm că indiferent la ce-o fi lucrat această echipă, a fost încorporat în *Alexander*.

Vivian a înmânat fiecăruia din jurul mesei un portofoliu cu o singură pagină pentru fiecare dintre cei patru membri ai echipei.

- Alexei Novikoff – expert în torpile care a condus activitatea de proiectare pentru ultimele modele Type 53 şi Type 65.

---

[12] Sevmash – abreviere: ***Sev****ernoye* ***Mash****inostroitelnoye Predpriyatie* (Intreprinderea de Maşini-Unelte din Nord - din Severodvinsk). Este cea mai mare întreprindere singulară din Rusia şi singura din ţară care produce submarine nucleare.

- Josef Topolski – expert în aparatura sonar care a condus activitatea de proiectare şi realizare a dispozitivului sferic din prova submarinelor din Clasa *Yasen*.
- Dmitri Poleski – un specialist de top în metalurgie.
- Mikhail Krasinski – cel mai mare expert rus în manipularea câmpurilor magnetice.

— Având în vedere compunerea echipei, a adăugat Vivian, avem oarece idei referitoare la ce au realizat ruşii. Dar, suntem totuşi pe dinafară şi avem nevoie de mai multe informaţii. Am pus la punct un plan pentru obţinerea acestor informaţii, dar care este oarecum *sensibil*. Directorul a aprobat planul dar vrea şi OK-ul dvs, în caz că ceva merge rău.

— Care este planul?

Vivian şi-a încrucişat degetele pe tabla din faţa ei, fără a mai oferi nici un document pentru referinţă. Nu va exista nici o înregistrare scrisă despre ce au discutat astăzi.

— Din cei patru membri ai echipei, unul dintre ei a închiriat o vilă pe un canal din fiordul Murmansk, nu departe de Gadzhiyevo. Am vrea să avem o discuţie cu el.

— La ce v-aţi gândit? a întrebat Preşedintele.

CAPITOLUL 12

USS *MICHIGAN*

Wilson a fost ultimul care a intrat în *Battle Management Center* de pe *Michigan*. Ceilalţi erau deja prezenţi: XO al lui Michigan şi cei patru comandanţi de departamente, plus *Commander* McNeil şi doi SEAL aflaţi la console. *Lieutenant* Jake Harrison se afla în faţa unui monitor cu plasma cu diagonala de 1,5 m. Era pe jumătate rus şi vorbea limba fluent. El va conduce misiunea. Wilson s-a aşezat la o consolă liberă din spatele lui McNeil, iar ofiţerul SEAL a făcut un gest de salut către Wilson. Apoi a deschis şedinţa de informare, începând cu un sumar al informaţiilor aflate în ordinul operaţional al lui *Michigan*.

— După cum ştiţi, Michigan a primit misiunea să extragă un expert rus în torpile care locuieşte într-o casă aflată pe un canal din fiordul Murmansk. *Nav* vă va informa asupra rutei submarinului până la ajungerea în raza de acţiune a SDV-ului nostru, apoi eu voi adăuga detaliile principale ale misiunii.

Primul care a vorbit a fost ofiţerul Navigator al submarinului, *Lieutenant* Charlie Eaton, care controla monitorul de pe perete cu o telecomandă. A apărut o hartă nautică a Mării Barents, centrată pe Golful Kola din sud. Informarea lui Eaton a fost scurtă şi monotonă. *Michigan* se îndrepta spre nord, pregătindu-se să se strecoare sub calota polară în drumul către casă, la Bangor, Washington, când submarinul dotat cu rachete ghidate a fost reorientat. Acum se îndreptau către punctul de lansare al SDV-ului, care se afla în gura Golfului Kola.

Eaton s-a aşezat, iar informarea a fost continuată de Harrison.

— Misiunea din această noapte este o extracţie clasică.

Harrison a butonat telecomanda şi pe display a apărut fotografia unui bărbat rus.

— Obiectivul nostru este Alexei Novikoff, unul dintre cei patru membri ai echipei care a pus la punct noua tehnologie pentru submarinele ruseşti, iar CIA vrea să discute cu el. Îi vom face o vizită lui Novikoff ca să-l convingem să vină pe *Michigan*, cu noi. Cât timp ne vom afla pe cursul de întoarcere acasă, CIA va transfera unul dintre interogatorii lor la bordul lui Michigan pentru *conversaţie*.

Pe ecran a apărut o hartă a fiordului Murmansk, şi cu marcajul reşedinţei lui Novikoff, imediat la nord de Baza Navală Gadzhiyevo. Împrejurimile acestei zone rezidenţiale erau întretăiate de canale, pe care erau amarate la docuri bărci şi yahturi, care asigurau un acces uşor către fiordul Murmansk şi Golful Kola.

— Vom lua SDV-ul, iar la întoarcere vom avea nevoie de un loc pentru Novikoff, ceea ce înseamnă că vom acţiona cu o echipă de asalt redusă numeric. Împreună cu mine, sunt desemnaţi pentru misiune *Senior Chief* Stone şi *Petty Officer* Carver.

Harrison se uită la cei doi SEAL aşezaţi în spatele *Commander*ului McNeil.

Apoi a apăsat iar butoanele telecomenzii, şi imaginea de pe monitor s-a focusat până ce casa lui Novicoff a ocupat tot ecranul. Era similară ce cele vecine, cu o mică barcă cu motor amarată la cheiul din fundul curţii.

— Nu sunt indicaţii că i-ar fi fost alocate gărzi, aşa că e de presupus că ne vom confrunta doar cu sistemul de securitate al casei, dacă există. Vom vedea atunci când vom ajunge acolo. Înainte de lansare vom primi un update la informaţii, referitor la faptul dacă Vovikoff s-a întors acasă în această seară şi dacă e singur. Din motive care nu trebuie explicate, misiunea se va finaliza doar dacă îl putem extrage pe Novikoff fără ca cineva să bage de seamă, cel puţin până dimineaţă.

— Dacă aveţi întrebări...

După câteva întrebări şi o discuţie scurtă, informarea referitoare la misiune s-a terminat. Întorcându-se spre *Captain* Wilson, McNeil a întrebat:

— Când va ajunge *Michigan* la punctul stabilit?

Wilson s-a întors către *Nav* care a replicat:

— La 2100.

# # #

Cinci ore mai târziu, Harrison, *Senior Chief* Stone şi Carver se aflau în SDV, în *Dry Deck Shelter* din tribord, echipaţi pentru misiune în costume negre de scafandru. În locul echipamentului standard de scufundare, ei purtau aparate pentru respirat cu circuit închis, care asigurau oxigen şi reţineau bioxidul de carbon, care, nemaifiind

eliminat în apă, nu mai producea bule, ceea ce îi ajuta pe SEAL să se deplaseze nedetectaţi sub apă. Erau înarmaţi cu pistoale mitralieră *Heckler & Koch* MP7 – arme de asalt compacte, lungi cam de 30 cm, cu pat rabatabil, dispozitiv optic de ochire, şi supresor de zgomot montat la gura ţevii. Ultimele informaţii primite arătau că în această seară Novikoff s-a întors acasă singur. Misiunea putea să se declanşeze.

Harrison a făcut cu mâna semnalul de OK către scafandrul aflat de partea cealaltă a scutului de plexiglas, care a inundat hangarul. Deschiderea trapei circulare a declanşat un sunet slab, profund, iar doi scafandri aflaţi de o parte şi de alta a SDVului au tras ghidajele afară, pe puntea rachetelor, după care au scos şi SDVul din hangar. Harrison a manevrat comenzile acestuia şi transportorul s-a ridicat de pe şine, apoi a plutit deasupra *Dry Deck Shelter*, în lungul submarinului, peste prova acestuia, înainte de a dispărea în întuneric.

CAPITOLUL 13

USS *MICHIGAN*

— Nici un contact în apropiere!

În semiobscuritatea din *Control Room*, Murray Wilson şedea în scaunul Căpitanului din *Conn*, ascultând raportul prezentat de *Officer of the Deck*. A aruncat o privire către monitorul *Perivis*, un ecran mic care reproducea tot ceea ce vedea *Officer of the Deck* prin periscop. Nu era nici o lumină la orizont, care abia se distinge sub strălucirea slabă a lunii la pătrar.

Lieutenant Jeff Porteaus a efectuat ă cercetare completă de suprafaţă şi aeriană, examinând fiecare sector la puterea maximă a sistemului optic al periscopului. Principala preocupare era eventuala prezenţă în apropiere a navelor de suprafaţă. Dar, imediat ce pericolul unei coliziuni a fost eliminat, principala problemă a devenit contra-detecţia, atât din partea navelor de suprafaţă, cât şi a avioanelor militare. În zonă zburau mai multe avioane –

dotate cu versiuni uşoare de torpile – decât erau submarine în apă.

— *Sir*, am efectuat o cercetare amănunţită în toate quadrantele. Nu avem contacte de suprafaţă sau aeriene.

— Foarte bine. Pregătirea pentru ieşirea la suprafaţă, a ordonat Wilson.

# # #

După ce *Michigan* a ieşit la suprafaţă, iar *Lieutenant* Porteaus continua să execute cercetare circulară cu ochii lipiţi de periscop, Wilson a ordonat:

— Menţineţi posturile sub punte.

Practica normală era ca *Officer of the Deck* să preia *Bridge* (puntea de comandă) când submarinul se afla la suprafaţă, dar *Michigan* va rămâne aici doar un timp foarte scurt.

Un marinar a deschis trapa inferioară de pe *Bridge*, şi l-a urmat pe Wilson în susul turnului/chioşcului, unde acesta a deschis trapa superioară de pe *Bridge*. Wilson a ieşit sus în cockpitul Comenzii, trăgând adânc în piept

aerul proaspăt al nopţii. I s-a alăturat marinarul şi *First Lieutenant*, care avea echipamentul necesar pentru transferul ce urma.

# # #

Wilson a auzit zgomotul slab făcut de elicopter înainte de a-l vedea. A durat ceva timp până ce nava cenuşie s-a făcut văzută din întuneric, încetinind până a rămas în zbor staţionar, la punct fix, la circa 5 m înălţime deasupra submarinului. După o clipă, echipajul elicopterului a coborât un om către *Puntea* lui *Michigan*. Acesta se rotea în vânt pe măsură ce coarda îl cobora. De o cordelină legată de picior era ataşată o geantă, la vreun metru mai jos de el. *First Lieutenant* a conectat cablul la coca de oţel a lui *Michigan*, pentru a permite disiparea încărcăturii electrostatice înmagazinată în corpul elicopterului în timpul zborului, apoi marinarul a înşfăcat geanta ce cobora, ghidându-l pe om în cockpitul de pe *Bridge*.

— Bun venit la bordul lui *Michigan*, a strigat Wilson peste vuietul făcut de rotorul elicopterului, când omul a ajuns cu picioarele pe punte.

Acesta i-a întors salutul în timp ce marinarul îl ajuta să-şi desfacă hamul şi-i prelua bagajul. Wilson a semnalat elicopterului să-şi retragă coarda. Aeronava s-a îndepărtat cu coarda fâlfâind în vânt luând cap-compas spre vest, către Norvegia.

Wilson a coborât în Control Room, urmat de pasagerul proaspăt ambarcat.

— Pregătiţi *Bridge* pentru scufundare, a ordonat Wilson. Pregătirea pentru imersiune.

Lieutenant Porteous a confirmat şi a dat ordinul:

— Imersiune, imersiune, a răsunat în întregul submarin, urmat de sunetul alarmei de scufundare, binecunoscutul *ooogah-ooogah*.

Un ofiţer care aştepta în *Control* s-a urcat către *Bridge* pentru a sigila şi securiza trapele.

— Vino în cabina mea, i-a spus Wilson noului venit. Se pare că avem câteva lucruri de discutat.

CAPITOLUL 14

GADZHIYEVO, RUSSIA

La două ore după ce au plecat de pe Michigan, cei trei Navy SEAL s-au apropiat de destinaţia lor. Harrison a examinat monitorul navigaţional, vizibil în cockpitul SDVului într-o lumină slabă, verzuie, după ce a executat ultimul viraj în sistemul de canale. A oprit propulsia SDVului după ce a îndreptat mini-submarinul către partea din stânga a canalului.

Când s-au apropiat, din ceaţa subacvatică s-au ivit pilonii de lemn încrustaţi cu scoici. Harrison a manevrat SDVul pe lângă ei, lăsându-i să treacă încet pe lângă babordul vehiculului. Puse propulsia pe revers, iar când SDV s-a oprit, a deconectat motorul. După câteva atingeri ale comenzilor, SDV s-a scufundat, până ce a rămas nemişcat pe fundul canalului. Harrison şi ceilalţi doi SEAL au înotat spre suprafaţă, strecurându-se într-un doc mic construit paralel cu canalul, apoi au cercetat împrejurimile.

Casa lui Novikoff se afla cam la 30 m de canal, separată de acesta de o peluză cu iarbă pe care erau şi câţiva copaci. Proprietatea era mărginită de două garduri ce se întindeau de la casă la canal. Partea din spate a casei era luminată de un singur bec aflat deasupra unui set de uşi franţuzeşti ce se deschidea către un patio pietruit ce avea în mijloc un loc unde se putea face un foc decorativ înconjurat de câteva scaune. Nu se vedea nici o cameră video de securitate, dar aceasta nu era o garanţie că perimetrul casei nu era monitorizat.

Harrison şi-a condus oamenii către gardul cel mai apropiat, pe lângă care s-au strecurat până ce au ajuns la casă, apoi s-au apropiat de uşile franţuzeşti. Dincolo de aceste era un tablou de securitate pe care era activată o lumină roşie. *Petty Officer* Carver a scos din vesta sa tactică un detector de radio frecvenţă şi a determinat că sistemul era wireless. După ce a scanat frecvenţa pe care lucra acesta, a comutat detectorul pe modul-bruiaj. Nu numai că bruia semnalul dintre senzori şi tabloul de securitate, dar acesta deconecta şi facilitatea anti-bruiaj – un semnal trimis către staţia de monitorizare dacă era detectat ar fi fost bruiat. Carver a activat dispozitivul de bruiaj, apoi a folosit un set de chei universale. La a treia încercare, uşa s-a descuiat.

SEAL şi-au ridicat armele, iar Harrison a deschis uşa. Au intrat rapid în casa abia luminată de becul exterior. Nu era nimeni prezent în ceea ce părea a fi camera de zi. Harrison şi-a condus echipa prin interior, verificând fiecare cameră. Camera de zi, sufrageria şi bucătăria erau goale.

Ajunşi pe un hol îngust cu trei uşi, s-au oprit în faţa celei dintâi. A apăsat încet pe mâner şi a deschis-o. Era o baie goală. A deschis-o pe a doua, care a dat tot într-o cameră goală. Mai rămânea uşa de la capătul holului. Fiind ultima încăpere din casă, discreţia nu mai era necesară. Harrison a apăsat mânerul încet, apoi a năvălit în dormitor, urmat de restul echipei.

Omul care dormea în pat, a tresărit, dar nu s-a trezit. Stone şi Carver au acţionat, trăgând de-o parte aşternuturile şi imobilizând braţele acestuia. L-au ridicat în fund cu faţa spre Harrison, care ţinea MP7 aţintită asupra lui. Omul a făcut ochii mari şi a rămas cu gura deschisă. O privire scurtă asupra chipului său a confirmat că el este obiectivul.

Vorbind în limba rusă, Harrison l-a informat pe Novikoff că în această noapte va face o călătorie împreună cu ei. Dacă opunea rezistenţă, îl vor ucide. Când Novikoff

a fost întrebat dacă a înţeles, a dat repede aprobator din cap.

Novikoff a fost instruit să se îmbrace cu pantalonii şi tricoul, eventual şi lenjerie de corp călduroasă, dacă avea la îndemână, ceea ce a şi făcut. Călătoria subacvatică până la Michigan urma să se facă prin apa rece, iar ei nu aduseseră un costum de scafandru pentru Novikoff, pentru că nu ştiau ce mărime purta. Novikoff a executat ce i s-a spus, apoi Stone l-a luat din dormitor, urmat de ceilalţi doi SEAL.

Când ai ieşit din casă au stins becul de afară. La canal, Carver s-a scufundat până la SDV, revenind cu un set de echipament de scafandru şi l-a ajutat pe Novicoff să şi-l pună. După ce a fost corect echipat, Carver şi Novikoff au intrat în apă, până la locul din spate al SDVului. S-a aşezat în spatele lui, după ce l-a înfăşurat pe rus într-o pătură termică.

Harrison şi Stone s-au strecurat în compartimentul din faţă, au ridicat SDVul de pe fundul apei şi l-au orientat către punctul de *rendezvous* cu *Michigan*.

CAPITOLUL 15

USS *MICHIGAN*

John Kaufman nu mai fusese niciodată la bordul unui submarin. A interogat prizonieri în multe locaţii exotice, dar niciodată sub apă. Se afla în *Battle Management Center*ul submarinului, urmărind pe monitoare cum echipajul lui Michigan recuperează un mini-sub negru, care apăruse cu câteva clipe mai înainte din întunericul din urma submarinului. Scafandrii Navy îl dirijau către interiorul adăpostului. *Captain* Murray Wilson s-a apropiat, informându-l că peste câteva minute prizonierul va fi disponibil la bord.

— Vrei ca mai întâi să-l lăsăm pe Novikoff să se încălzească? A fost o călătorie friguroasă.

Kaufman a negat cu o mişcare a capului.

— E mai bine da că încep când se simte înfrigurat şi neconfortabil.

— Am pregătit un spaţiu, spuse Wilson. În *Officers' Study*, un nivel mai jos, sub *Control Room*.

# # #

După zece minute, Kaufman se afla la uşa *Officers' Study*. Novicoff se afla în mica încăpere, care avea o masă rectangulară şi câteva scaune. Era singur, încătuşat în scaun, cu luminile stinse, aşa cum ceruse Kaufman. Acesta a mai aşteptat un timp, lăsând mintea lui Novikoff să se agite în întuneric.

Kaufman a răsfoit pentru ultima oară dosarul omului, rememorând detaliile pertinente. Novikoff nu era un terorist tipic sau un spion bine antrenat. Era doar un tip care-şi făcea slujba. Kaufman avea şi el o slujbă de făcut. A închis dosarul şi, intrând în compartiment, a aprins lumina puternică.

Novikoff a început să clipească în timp ce ochii i se obişnuiau cu lumina, concentrându-şi privirea asupra străinului care a închis uşa în spatele său şi s-a aşezat la celălalt capăt al mesei. Kaufman era îmbrăcat în negru şi un portarm de umăr expus la vedere. Pentru efect, a scos pistolul din toc şi l-a pus pe masă. Ochii lui Novikoff

alunecau de la armă la chipul lui Kaufman, până ce acesta a început să vorbească în rusă.

Timp de câteva minute, Kaufman i-a explicat situaţia: Novikoff a fost identificat ca fiind un membru al echipei de experţi care au conceput sisteme noi pentru *Alexander*.

— Explică ce sunt aceste sisteme şi vei trăi. N-o face şi vei muri.

Că americanul chiar îl putea ucide pe Novikoff, nu conta. Dar că rusul credea acest lucru, da. Totuşi, Novikoff nu s-a pierdut cu fire.

— Dacă dezvălui ce am realizat, voi fi ucis. Indiferent ce aleg, tot voi muri. Prefer să intru în mormânt fără să compromit ceea ce am realizat.

— Aşa s-ar părea, că-ţi pierzi viaţa în ambele cazuri, a fost Kaufman de acord.

Deschise dosarul lui Novikoff şi scoase fotografia soţiei acestuia, care, din anumite motive, locuia în Moscova, în loc să locuiască cu el.

— Dar ce zici de soţia ta?

Novikoff a ridicat privirea.

— Mi-ai face o favoare.

Kaufman a mai scos două fotografii:

— Dar fiul şi fiica ta?

De data aceasta, Novikoff nu a răspuns imediat. Chipul i s-a înroşit treptat în timp ce-l cuprindea furia.

— N-ai face aşa ceva! spuse într-un final.

— Ba da, a replicat Kaufman. Dar poţi preveni asta. Doar spune-ne ce vrem să ştim.

Un timp, rusul a rămas tăcut, apoi a spus:

— Dacă dezvălui ce am construit, nu numai că voi fi ucis eu, dar şi familia mea. Practic, nu-mi oferi nimic.

Dacă ruşii chiar ar fi ucis întreaga familie a lui Novikoff nu se ştia, şi nici dacă acesta era convins de această posibilitate. Totuşi, Kaufman s-a agăţat de ultima declaraţie a omului.

— Ba *îţi* ofer ceva. Răspunde la întrebările mele şi nu vei păţi nimic, nici tu, nici familia ta. Imediat după conversaţia noastră din această noapte, vei fi transportat înapoi acasă şi nimeni nu va afla nimic despre această „călătorie". În plus, îţi vom depune într-un cont deschis la o bancă din Elveţia cinci milioane de ruble. Nimeni nu va

şti despre întâlnirea noastră, tu şi familia ta veţi fi în siguranţă, şi vei fi bine recompensat. O ofertă notabilă pentru toate cele trei probleme.

Asta dorise Kaufman tot timpul. Condiţiile cerute unităţii SEAL de pe *Michigan* pentru capturarea lui Novikoff, au fost precise. Să fie singur acasă şi nimeni să nu observe că a fost răpit. Dacă lucrurile decurgeau conform planului, urma să fie readus acasă înainte de ivirea zorilor.

Ochii lui Novikoff s-au fixat asupra mesei în timp ce rumega oferta. După un lung moment, şi-a ridicat privirea şi a început să vorbească. Kaufman a scos din buzunar în mic reportofon şi i-a apăsat butonul *Record*.

CAPITOLUL 16

WASHINGTON, D.C.

În biroul din Aripa Vestică, Christine O'Connor a ridicat telefonul, apoi a comutat laptopul pe o reţea protejată. Aşa cum promisese Carmen de la ONI, a sosit imediat un email. ONI terminase analiza raportului CIA şi-i trimiteau evaluarea lor.

Christine şi-a verificat ceasul, apoi a început să citească raportul ONI. Şedinţa zilnică de informare urma să înceapă peste câteva minute. Când a ajuns la ultima pagină a raportului, a citit mai rar, apoi a reluat întregul text. Chipul i s-a făcut palid când a înţeles implicaţiile.

Şi-a verificat din nou ceasul; aproape că era timpul. A printat o copie a raportului şi a pus-o într-un dosar care avea pe copertă menţiunea TOP SECRET, apoi a mers pe holul lung de 20 de metri, cu covor albastru, către Biroul Oval. A fost ultima sosită şi a luat loc lângă Şeful de Cabinet Kevin Hardison şi un membru DNI pe scaunele aflate în faţa biroului Preşedintelui.

Omul de la DNI a prezentat informaţiile zilei şi a răspuns la întrebările Preşedintelui. A urmat rândul Christinei. A început prin a le reaminti despre torpila rusească şi investigaţiile asupra lui Alexander.

— Misiunea de a interoga un membru din echipa celor patru care au proiectat noile sisteme pentru submarinele lor a decurs conform planului. ONI şi-a finalizat raportul asupra informaţiilor colectate de CIA, iar situaţia este alarmantă.

Ruşii au instalat pe *Alexander* un sistem destinat neutralizării torpilelor lansate asupra lui. Sistemul creează un câmp magnetic la o distanţă considerabilă în exteriorul cocii submarinului. Torpilele moderne detonează, când câmpul magnetic este suficient de puternic, de obicei la câţiva metri de cocă, în loc să o facă la impact. Ca rezultat al acestui câmp magnetic extins, torpila detonează mult prea departe de submarin pentru a-i putea provoca avarii.

Christine a făcut o pauză pentru a-l lăsa pe Preşedinte şi pe ceilalţi doi să realizeze implicaţiile. Apoi a adăugat:

— Vestea bună este că sistemul este încă în teste şi încă nu au eliminat toate *bug*urile. Necesită foarte multă energie – de aceea este nevoie de un al doilea reactor nuclear – şi mai există o grămadă de efecte secundare

consecutive generării unui câmp magnetic atât de puternic.

— Dar, a continuat Christine, dacă Rusia perfecţionează această tehnologie, submarinele lor vor fi *invincibile*. Noi nu vom avea nici o posibilitate de a le scufunda.

SFÂRŞIT